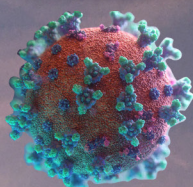

Gheorghe Văduva

ESENȚE VIRUSATE

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari

DE ACELAȘI AUTOR

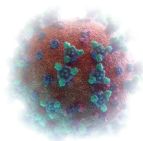
(lucrări literare)

1. *Între două toamne, roman*, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte, roman*, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via, roman*, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor, roman*, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii, roman*, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină, roman*, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin, roman*, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri, roman*, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei, roman*, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Zidire de fum, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
13. *Amurguri pe rug, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
14. *Sufletul ochilor, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
15. *Ancore pe gând, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
16. *Ochii toamnei*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
17. *Colțul meu de frig*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017
18. *Unde unde n-are unde*, Editura Detectiv literar, București 2018
19. *Atot făcut din lucruri nefăcute*, Societatea scriitorilor Militari, 2019

GHEORGHE VĂDUVA

ESETNŢE VIRUSATE

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
Bucureşti, 2020

Coperta: Gheorghe Văduva

Nihil humani a me alienum puto

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Văduva, Gheorghe

Esențe virusate / Gheorghe Văduva. - București : Societatea
Scriitorilor Militari, 2020

ISBN 978-973-8941-88-5

821.135.1-1

DATOR LA GÂND

*Închid ferestrele spre lume și mă cufund în nicăieri,
deasupra visurilor noastre sunt munți de vorbe și tăceri
și, ca să-ți stâmperi vreo speranță din ce e azi, din ce-a fost ieri,
va trebui să ieși din vrie, din teamă, vortex și dureri.*

*Nu-i necesar să fii la manșă să-ți pilotezi vreun brav destin,
sunt alții la timona vremii, pentru prea mult sau prea puțin,
refac ce fac să-și treacă timpul dintr-un festin în alt festin,
ei sunt eterni în lumea asta și, chiar de pleacă, tot revin.*

*Dar asta-i soarta omenirii: să aibă-n creier idioți
și, la timona coșmeliei, aceiași farsori mateloți,
ce cară-n mințile tembele perversi, fanatici și roboți,
o șleahță unsă să devină eternul cuib de corbi și hoți.*

*Îi vezi cum se hlizesc la toate și cum vorbesc și cum apar,
de parcă-ar fi simboluri sacre și nu o minte de tâlhar,
ce bate ziua apa-n piuă și-n noapte visul în coșmar,
iar din ideea de dreptate, extrag un rost de port-samar.*

*Și-n tot complexul, vezi cam totul, din ce se vrea a fi văzut,
cu luptători din vechea gardă, ce mor pe scut și nu sub scut,
și cu savanți trimiși la roabă, mai abitir ca în trecut,
când roata rămânea tot roată, la carul rece și limbut.*

*Amurgul încă nu se lasă, căci noaptea minții-i zi-lumină,
din trenul lung al dezvoltării, aleșii noștri fac drezină,
din mâta blândă care toarce, o dibăcie de felină
și, din ce-a fost pe lume sacru, o vorbărie de duzină.*

*Se rade, azi, sacralitatea, precum stejarii României,
nu mai există nicio oază în defrișarea bogăției,
popor bogat damnat s-ajungă în universul sărăciei
și-înțelepciuni de nota zece în țarcul urii și prostiei.*

*Ecoul lumii mă-înfloară, elita ei mă îngrozește,
nimic din sfânta-înțelepciune în aste vremi nu se ivește
și chiar de știm că totdeauna așa în lume se trăiește,
tot mai speram că-n lumea asta va fi vreun gând ce se gândește.*

*Dar noi trăim aceeași farsă de când există omenire,
un fel de vorbă agramată pe post de mare-înfăptuire,
căci omul este o idee, care deține-o moștenire,
de când se știe lumea lume, el viețuiește prin gândire.*

*Desigur, gândul e de toate: savant, narod sau infractor;
iar omul are dreptul sacru de-a fi la gândul lui dator.*

*București,
12 septembrie 2019*

VEȘNICIA DURATEI

*O veste care-i proastă, azi, nu-i primită bine,
o veste foarte bună, precis, nu cade rău,
în fiecare Eu există-n sine Eul său
și-n orice gând ce pleacă-i un altul care vine.*

*Tăcerea și vestirea, venirea și plecarea,
încrederea-n himere, himerele-încrezute
sunt lumi sofisticate și lucruri nefăcute,
din care își trag seva visarea și uitarea.*

*Visarea nu-i ca gândul, dar gândul e visare,
idee și trăire, iluzie și viață,
sau doar lumini de noapte, ce pier în dimineață,
cum piere bucuria-n durere și-n uitare.*

*E vreme de iluzii, când timpul stă la poartă,
iar veacu-și face veacul în verbe și-n iluzii,
în limpezimi există, de multe ori, confuzii,
iar sensul devenirii nu-i doar efect de soartă.*

*Intenția-i ca gândul, dar fapta-i făptuire,
în om incap de toate și-n toate-i înfinitul,
damnat la forme pure, ce definesc finitul,
în timp ce orice moarte se trece-n nemurire.*

*În arta cenușie-i o pată de culoare,
în rogvaiv-ul zilei, sinteza-i alb se cheamă,
vestirile-și trec timpul în veșnica lor teamă,
speranța veșniciei e una muritoare.*

*E greu s-alungi tristețea în lumea bucuriei,
e greu să treci durata în lumea veșniciei.*

*București,
10 septembrie 2019*

FOC

*Dau foc la focul vremii, sunt piroman de treabă,
nu vreau să stâmpăr jarul cu verbul care-întreabă,
căci foc înseamnă viață, chiar dacă-n foc se moare,
iar lumea-i rostuită cu ordin de la Soare.*

*În foc, ca și în viață, există o măsură,
din ambele rezultă lumină, jar și zgură,
dar partea importantă din foc și din trăire
se trece în lumină, în artă și-n iubire.*

*E mult prea foc în lume, în Univers, în visuri,
în oameni, în planete, în stele și-n abisuri,
n-ai cum să-l stingi cu verbe, căci verbele blufează,
iar focul din cuvinte tot cu un foc rimează.*

*De-l stingi în vreo idee, în altele apare,
că focul de pe Terra e-un foc aprins de soare,
iar focul din adâncuri, închis de când Pământul,
mai arde între magme, precum în om Cuvântul.*

*Din foc se naște focul, în vieți există viață,
din apă și din soare rezultă vânt și ceață,
dar orice foc din lume pornește din scânteie
și tot ce arde-n gânduri se naște din idee.*

București, SMC, 11 septembrie 2019

OMUL-CUVÂNT

*Poate că-n forma cea mai pură, ar trebui să fie gând
și nu doar un morman de oase care se trece-n morți tăcând,
căci omul nu are vreo pilă să nu rămână în pământ
și să-l ridice-n rangul sacru al Universului Cuvânt.*

*Chiar dacă zilnic cuvântează și-ajunge-n tomuri de cuvinte,
atunci, când lui îi vine vremea, cuvintele nu-i sunt morminte,
ar trebui o lege sacră în cer, în ape și-n pământ,
ca omul când se prăpădește să-și treacă moartea și-n cuvânt.*

*E drept, pe lume rămân toate – și ce e viu și ce-a apus –,
da-n brava lumii rânduire, cuvântul sacru nu e spus;
se spune doar că El, Cuvântul, e cel dintâi și cel mai cel,
dar dacă omul-fizic moare, rămâne mai nimic din el.*

*Se știe că, în spațiul sacru, tot ce e om e și cuvânt
și-acolo-n lunga nemurire, cu toți au parte de-un mormânt;
mormintele nu-s nemurire, ci doar o trecere-n abis,
iar când pământul se închide, o altă poartă s-a deschis.*

*Dar și-n iluzii este viață, căci viața-înseamnă să gândești,
iar gândul n-are embargouri, nici pământene, nici cerești.*

București, SMC, 12 septembrie 2019

RĂTĂCIRE ENDEMICĂ

*M-am rătăcit în mine, nu-mi mai găsesc cărarea,
deși mă simt aproape, îmi caut depărtarea,
nu vreau să plec aiurea, vreau doar să-i fiu acasă,
când soarele apune și noaptea-n gând se lasă.*

*Dar n-am vreun loc anume, reperele-s pierdute,
s-au năruit ca timpul în lucruri nefăcute,
deși sunt doar repere, n-au rezistat în vreme,
furtunile și gândul le-au zis că sunt foneme.*

*S-a repierdut pierdutul, s-a re-uitat uitarea,
e mult prea gol în mine, ca-n plină zi,-înserarea;
n-am aripi, nici picioare, nici vânt, nici nori, nici soare,
ci doar o nălucire de val uitat de mare...*

*Nu pot s-ajung la țărnu-mi, e-un vid prea plin de sine,
un umblet fără zare, o zare în ruine;
durez din nou repere, dar verbele-s fluide,
pădurile sunt arse, tăcerile-s toride.*

*Fac ordine-n sinapse, în inimă-mi bat gânduri,
încerc s-aduc în creier adâncul din pământuri,
dar nicio rădăcină de viață nu-i în viață,
și-n noaptea fără soare nu-i loc de dimineață.*

*Accept că nu-i momentul s-o iau pe gând la vale,
dar gândul n-are țărături și vremea n-are cale.
De-aceea-încerc să-mi caut iubirile pierdute,
Ce și-au plantat ogorul cu gânduri neștiute.*

*București, SMC,
11 septembrie 2019*

ÎN CE NU ȘTIM ȘI VREM SĂ ȘTIM

*Nu este-o treabă terminată când ce-i făcut e bun făcut
și nici cunoașterea nu-înseamnă că-i veșnic tot ce-ai cunoscut,
în viață tot se degradează chiar și ce-a fost înfloritor,
căci rațiunea omenirii e-un fir de ață și-un mosor.*

*Dar datoria noastră sfântă stă tot mereu în ce voim,
în căutarea căutării, în ce nu știm și vrem să știm,
în mărginirea fără margini, în bun-făcut și-n infinit,
în tot ce-înseamnă libertate și gând rămas de chinuit.*

*De-am vrea să rupem mersul vremii și să ne-întoarcem
la ce-am fost.
am retrăi în imposibil și într-o lume fără rost,
căci vremea n-are timp de vreme, nici de trecut, nici de idei,
ci doar de verbele solare din ce vor gândurile ei.*

*Și nu mai caut pe-îndelete un lup de mare-înfometat,
nici custodia unui rege ce-n vorbe goale s-a-îmbătat,
mă caut doar pe mine însumi în ce-am găsit, în ce-am pierdut,
în visul meu de nopți senine de care parte n-am avut.*

*Am tot trăit în văzul vremii, în nori de ploaie și-n furtuni,
dar ei mi-au fost mereu în viață repere și prieteni buni,
de-aceea-n vorbe și-n idei îi simt aici și-i retrăiesc,
ca pe o parte luminoasă din ce iubesc, din ce gândesc.*

București, SMC, 12 septembrie 2019

ROSTUIRE CONTRA-ROST

Zâmbește-mi, domnișoară, cu ochii tăi de stele,
și râde-n nostalgia unui amurg de vreme,
când mai scriam pe frunze romantice poeme,
iar anii-mi erau vise și toamnele rebele.

Zâmbește-mi, domnișoară, cu timpul meu de-acuma,
ajuns în prag de toamnă, la porți pe vis închise,
cu soarele în grevă și stele-n nopți aprinse,
când pe-înserarea vieții se lasă tainic bruma.

Se răsuțește vântul în țarcul contra-vânturi,
e timpul să se-înghețe în iernile cu soare,
și-n neclintirea vremii s-aducă o schimbare,
în fapte și-n concepte, în inimă și-n gânduri.

E simplu să faci artă, când arta-i la-îndemână,
când din nimic răsare o lume complicată,
din care se-înfiripă ideea ta de artă
și-acel fior de-o clipă te ține strâns de mână.

Dar zâmbetu-ți de floare, în orice timp, zâmbește
în verbe și-n poeme, în amintiri și-n viață;
în înnoptarea lumii, aduce dimineață
și-n dimineața toamnei, un mugur ce-înflorește.

Zâmbește, domnișoară, e timpul de zâmbire,
tu ești în tine soare, eu sunt în mine seară,
eu mă îndrept spre noapte, tu spre o zi de vară,
iar asta,-n lumea noastră, înseamnă rostuire.

București, SMC,
11 noiembrie 2019

CUIBURI DE CIORI

*Degeaba voinicu-i voinic,
degeaba castanul nu-i plop,
degeaba neșansa-i noroc,
iar visele toate-s nimic.*

*Nimicul e totul acum,
din el ne nutrim pentru ieri,
când vorbele lumii-s tăceri,
iar el doar un capăt de drum.*

*Degeaba înveți ca să știi,
degeaba te crezi zburător,
degeaba ești veșnic dator
la verbele toamnei târzii.*

*Degeaba te crezi știutor,
degeaba-ți dorești ce n-ai fost,
că toate-s pe lume cu rost,
dar rostu-i adesea decor.*

*Din flăcări, rezultă doar jar,
din jar, un morman de tăciuni,
din mituri, un vraf de minciuni,
din viață, o trudă-n zadar.*

*E ceață pe vis și pe zori,
din rouă rămâne un nor,
din aburi, un gând călător,
din verbe, copilul din flori.*

*Degeaba e totul frumos,
în creier, în suflet, în noi,
în lume, în vise-n nevoi,
când omu-i în el găunos.*

*Și arde mocnit și bizar,
cum arde gunoiul pe foc,
când focul devine soroc,
și inima, clocot de jar.*

*Degeaba sunt vise și flori,
Sub cerul de cuiburi de ciori.*

*București,
31 august 2019*

DREPTUL LA-NDOIALĂ

*Undeva, departe,-n spațiul dintre faze,
unde numai gândul poate să pătrundă,
vortexu-i acasă, clipa e profundă,
precum e nisipul dincolo de oaze.*

*Nimeni nu-înțelege de ce zarea-i zare
și de ce finitu-i lume infinită,
prinsă în capcane și-n amurg strivită,
cu o contra-lume, c-un val contra-mare.*

*Gândul se gândește,- n primul rând, pe sine,
sinele-și ia seva din esențe rare,
profunzimea vine din idei sumare,
răul poartă-n traistă un concept de bine.*

*Omul ar vrea multe, multele-s puține,
în clepsidra vremii, nu mai curg nisipuri,
timpul se măsoară, azi, în biți și-n cipuri,
iar durata trece și plecarea vine.*

*Arde ziua-n noapte, noaptea vrea lumină,
se-înmulțesc coioții, tigrii devin mâțe,
fetele-și pun barbă, bărbile-și pun țâțe,
ceața-i chintesența dintr-o zi senină.*

*Proștii dau năvală unde-s decorații,
greierii-și pun coarne, coarnele-și pun creieri,
nopțile de toamnă sunt regal cu greieri.
dogul și pisica se iubesc ca frații.*

*Câinii nu mai latră din senin la Lună,
Luna nu mai arde-n hăulit de câine,
la amurgul nopții, se trezește-un mâine,
care-i spune-treacăt: înc-o zi mai bună!*

*Noaptea doarme ziua, ziua doarme noaptea,
somnul variază între alb și negru;
între fragmentare și total integru,
fiecare-și cere-n legea lui dreptatea.*

*Decebal, în barbă, cară-n munți romanii,
podul de pe Istru încă e-n picioare,
Dunărea-și urmează drumul ei spre mare,
iar Traian, pe feizbuc, își postează fanii.*

*Între timp, izbânda-i fostă osteneală,
care nu exclude dreptul la-îndoială.*

*București,
09 septembrie 2019*

EGOMANIE

*Îmi vine să-mi dau iarăși explicații,
ca să-nțeleg mai bine înțelesul,
dintr-un truism ce nu-și mai poartă fesul
în aula supremei complicații.*

*Și-o iau din nou spre nicăieri, în fugă,
îmi flutur coama, ca un leu în vogă,
ca un roman în prea-distinsa-i togă,
ca un prelat ce se transferă-n rugă.*

*Și-mi mai revăd rebela-mi evadare
dintr-un taifun care s-a rupt în două,
ca gândul nopții-n prag de lună nouă,
ca un eon în gnostica-i frustrare.*

*Dar mă sugrumă iar un dor de ducă
și tot mă duc ca vântu-n patru vânturi,
când îmi transfer sinapsele în gânduri
și-mi pun pe jar memoria uitucă.*

*Nu mă-îndoiesc de propria-mi uitare,
o fi pe undeva prin vreo grimasă,
din amnezia dorului de-angoasă,
sau din eterna lumii consolare.*

*Nici n-am de gând să mă reclam la mine,
sau la clepsidra ce și-a scurs nisipul
și nici la timpul ce și-ascunde chipul,
de lume, de idee și de sine.*

*Dar mă tot duc unde se duce gândul,
în zările pierdute-n altă zare,
când orice gând nepus pe gând dispare,
ca tot ce trece, când îi vine rândul.*

*Mă torturez cu brava-mi chinuială
din vremea când visam să fiu cuvinte
într-un glosar cu inimă fierbinte
și creier fascinat de vorba goală.*

*Dar vorbele-au trecut cum trece vântul
și-n creier mi-a rămas Măria Sa Cuvântul.*

*București,
23 septembrie 2019*

FLOAREA CASEI NU-I ACASĂ

*Aș vrea să fiu la mine-acasă,
unde sunt toate ale mele,
cu tot ce au mai bun în ele,
de când cuvintele au casă.*

*Să văd cuvântul de femeie,
cum scoate focul din lumină,
cândoarea dintr-o zi senină,
și-înțelepciunea din idee.*

*În lumea ei, e-o altă zare,
cu sentimente delicate
și cu trăiri adevărate,
ce fac din vorba ei o floare.*

*Și frumusețe, și măsură,
și eroism, și modestie,
și tot ce-i dat ales să fie,
în ancestrala ei cultură.*

*Dar, dincolo de ce mai este,
femeia-i ultima esență,
din cerul ochi de inocență
și din frumoasa ei poveste.*

*Doar ea e purtător de viață,
de înțelesuri potrivite
și de iubiri nemărginite,
ce ard în florile de gheață.*

*Și, chiar în ultima instanță,
încearcă, de-atâtea ori,
s-aprindă soarele în nori
și-n disperare o speranță.*

*Aici, acasă, ea-i o floare,
ce înflorește-n orice vreme,
în nori, în soare și-n poeme,
cochetă și strălucitoare.*

*Da-n lumea asta păcătoasă,
nici floarea casei nu-i acasă.*

*București,
14 septembrie 2019*

SUNT AICI SĂ-MI CAR CĂRATUL...

*Mai am de cărat o zare,
peste timpul din răscruce,
care-n alte zări s-o duce,
când va fi, la ziuă, soare.*

*Mai am de cărat o noapte
până mâine dimineață,
pe-un pustiu cu pod de gheață,
sus, pe-un pisc cu dinți de lapte.*

*Mai am de săpat o groapă,
pe un nor cu haină nouă,
care-împarte pe din două
un pârau uitat de apă.*

*Mai am de golit o mare,
care-a deranjat oceanul,
fiindcă n-a-îndocat limanul
în navete zburătoare.*

*Și de n-o să îmi fac treaba
de Sisif cu normă-întreagă,
toată lumea-o să-înțeleagă
că degeaba-i tot degeaba.*

*Dar n-am vreme de nevreame,
toate vremile-s caduce,
și s-or duce cum s-or duce
printre valuri de dileme.*

*Sunt aici să-mi car căratul,
unde caru-și cară carul,
amărâtu-și cară-amarul
și Supusul, Împăratul.*

București, 04 martie 2018

FUM ȘI ZBOR

*Ard iarăși pe rugul din gând,
cenușa să-mi fie un dor;
iar dorul cuvânt călător,
ce spune de toate, tăcând.*

*Tăcerea să-mi fie, de leac,
azurul, albastru sublim,
la care adesea mă-înclin,
când ziua adoarme-n hamac.*

*Sunt, astăzi, un fost de demult,
uitat în uitare de-un veac,
când zilele-n nopți se prefac
și verbele toamnei le-ascult.*

*Exist pentru timpul de-atunci,
înscriș într-un eu apgradat,
în care mă simt exilat,
conform unor sacre porunci.*

*Am fost noapte albă și zori,
clipită și timp trecător,
trăire intensă și nor,
gunoi, paradigmă și flori.*

*Am fost ce am vrut și n-am vrut,
în lungul plecat și venit,
ajuns un robot ruginit,
ce bate cu sabia-n scut.*

*Dar astăzi încerc să privesc,
c-un ochi obosit și închis,
ce-n lume rămâne deschis,
când oamenii-n verbe trăiesc.*

*Las timpul în pace acum,
oricum el își face de cap,
și nu știu de pot să mai sap,
în vise uitate și-n fum.*

*Dar fumul în viață nu-i nor,
iar viața cu fumuri nu-i zbor.*

*București,
03 septembrie 2019*

IUBITA MEA

*Iubita mea de gânduri din zarea fără zare,
te caut de o viață pe cer și-n galaxie,
în verbele criptate cu flori de iasomie,
în timpul fără timpuri de la Pământ la Soare.*

*Te știu ca pe-o idee, te simt ca pe-o lumină,
în nopțile din mine, în zilele-înnoptate,
la porție cetății, în vis și-n libertate,
în uragane tandre și în furtuni senine.*

*Nu mă-îndoiesc o clipă că, undeva, departe,
în universuri sfinte, unde-înflorește crinul,
în depărtări fluide, unde-ți găsești destinul,
o mare fără țarmuri în buni și-n răi ne-împarte.*

*Dar eu mă știu cu tine pe-o stea necăzătoare,
durând în noi durate și gânduri nesfârșite,
din care cad luceferi pe-oceane înfinite
și trec cu valul vremii memoria-n uitare.*

*Dar n-am să-mi uit vreodată uitările din mine,
când mă gândeam, în noapte, la ziua următoare,
creată pentru tine din vremi înfloritoare,
când lumea era lume și-n bine era bine.*

*Eu știu că nu-i nevoie să sting c-un vers tăciunii.
enormul privilegiu dintr-o esență rară,
din care se nutrește ideea mea de vară,
din iernile înscrise în albu-nțelepciunii.*

*Nici tu nu știi, iubito, frumoasa mea plecare,
de ce lumina lumii e-o stea nevăzătoare.*

*Gheorghe Văduva,
București, 05 septembrie 2019*

IZBÂNDIRILE NOPTII

*Doarme izbândirea peste visul nopții,
zilele fac coadă la un strop de soare,
tot ce-înseamnă viață, pân-la urmă, moare,
toate sunt ursite în culoarea sorții.*

*Unii nu au vise, alții fug de visuri,
visători cu ziua nu mai sunt pe lume,
apele fac valuri, valul face spume,
nemurirea arde,-n focul ei, abisuri.*

*Visul și abisul nu mai sunt poeme,
nu sunt nici trofee vrednice de milă,
verdele de astăzi n-are clorofilă,
sunetele limbii se numesc foneme.*

*Ordinea, pe Terra-i datul tâmp din gură,
greierii fac legea, creierii-s plantoane,
mintea n-ar minte, proștii-s la butoane,
cinstea-i o mireasă ce pe ea se fură.*

*Erele-s plecate, anii nu-s acasă,
secolele-s hoituri în războiul morții,
viața-i comedia din Palatul Sorții,
soarta n-are epoci, nici pământ, nici casă.*

*Uneori și visul pare o poveste,
care-adoarme ziua, când e noapte-n viață,
când se scriu mosoare cu efect de ață,
tot ce-a fost pe vremuri, astăzi, nu mai este...*

*Este doar izbânda nopților din vise,
care-închide poarta ușilor închise.*

*București,
03 octombrie 2019*

SE-ÎMBOLNĂVEȘTE, OARE, GÂNDUL?

*Mă-întreb de ce se-îmbolnăvește gândul
și zace ca un leu bătrân în junglă,
când pe cărări ascunse nu mai umblă
ci doar așteaptă ca să-i vină rândul.*

*Dar gândul nu-i de rând și nici nu-i pasă
de rânduiala lumii și de lege,
căci legea lui înseamnă a alege
să fii plecat în infinit de-acasă.*

*S-o iei cu vântuirea pe o stradă,
să faci, când vrei, oricând, teleportare,
s-ajungi, cât ai clipi, în ochi de soare,
să vezi ce doar vederea-ți vrea să vadă.*

*Ești salahor și cari mereu în tine,
intelența, patima și vântul,
nemărginirea, cerul și pământul
și, mai ales, ideea care-ți vine.*

*Ești peste tot, căutător tenace,
în infinita lumii căutare,
în nesfârșita faptului chemare
și în ideea care-n tine zace.*

*Adesea, nu-înțeleg cu e cu tine,
de ce te zbați în lume și-n nelume,
de ce-ai nevoie pentru-a fi renume,
sau doar un sclav în timpul care vine.*

*Dar timpul n-are timp să te-înțeleagă,
căci jobul lui e doar prin noi să treacă,
contează cel ce vine-n cel ce ce pleacă,
și-adesea și misterul ce singur se dezleagă.*

*Dar tu, ca gând, le faci, când vrei, pe toate,
nimic din ce există nu-ți lipsește,
ești hiper-omul care-n gând trăiește
sau doar argatul verbului „se poate”.*

*Dar, orice-ai face, sunt mereu ca tine,
cum este ochiul vremii cu vederea,
sau verbele-înțelepte cu tăcerea,
ești ce-ți sunt eu, care trăiesc prin tine.*

*București,
04 octombrie 2019*

LUCEFERI

*Adorm luceferii pe gânduri,
cu ochii priponiți pe stele,
cândva și ei au fost ca ele
și-au bântuit stelare vânturi.*

*În luminarea cu de toate,
au fost și gând, au fost și vreme,
s-au scris pe seama lor poeme,
în închisori și-n libertate.*

*Azi, spunem că s-au stins de-odată,
pe cerul plin de-atâta fete,
ce-și scriu pe fruntea lor planete,
privind cu gându-n nopți o fată.*

*O fată caldă, pământeană,
cu ochi veniți din larg de mare,
cu-aceeași veșnică chemare
de prea-frumoasă cosânzeană.*

*Luceferii sunt doar cuvinte,
sau denumiri alcătuite
din străluciri nemărginite
de orice om, de orice minte.*

*Eu nu am nicio îndoială
de tot ce-a fost, de ce-o să vină,
Luceafăru-i doar o lumină,
în seri, în nopți, în dimineață.*

*Par mulți pe cerul fără soare,
născuți din sfânta lor poveste,
din plăsmuirile terestre,
sau din povești nemuritoare.*

*În mintea omului-s de toate:
Lucifer tată pentru soare,
cioban de stele umblătoare,
Hiperion ce-n piept mai bate.*

*Pe cerul lor, sunt toți într-unul,
Dar, azi, și-acela-și uită drumul.*

*București,
14 septembrie 2019*

MOARTEA NEMURIRII

*Tragedia-i epopeea care trece-n nemurire,
precum moartea-n veșnicie și angoasa-n fericire,
tot ce-n lume mai există merită pe rug să piară,
precum soarele în noapte, precum iarna-n primăvară.*

*Dacă albul trece-n verde, viața merită trăită,
tot ce moare trece-n viață, într-o lume infinită,
unde albu-i o sinteză, unde verdele-i doar parte,
unde moartea-i sărbătoare, unde sărbătoarea-i moarte.*

*Tragedia din angoasă se prefăce că-i sublimă,
iar sublimul tragediei poartă haina ei divină,
nicăieri nu-i ca niciunde, într-o lume fără zare,
unde nopțile n-au stele, unde ziua n-are soare.*

*Toate au ce au de toate, pe întinsuri nesfârșite,
în oceane fără apă și-n temeiuri răvășite,
mările se iau la harță pe modelul dat de Marte,
care și-a-nghițit oceanul, precum sufletul în moarte.*

*Niciodată n-or să treacă mările în pietre sfinte,
nici tăcerile în vorbe și nici vorbele-n cuvinte,
totdeauna vorba-i vorbă, iar Cuvântu-i rădăcină,
care vine din adâncuri și se trece în tulpină.*

*Rădăcinile n-au umbre, ci doar ramuri înfrunzite,
care trec, prin ochiul vremii, în frunzare desfrunzite,
în amiezi cu dor de-acasă, purtând seva din pământuri,
și se pierd în zarea lumii ca un vânt bătut de vânturi.*

*Tragedia-i transformare, moarte, patimă,-nviere,
lucruri sfinte pângărite sau cuvinte din tăcere,
vortex care-și poartă crucea, cruci pe verbe răstignite,
verbe seci și-însângerate, înțelesuri înfinite.*

*Niciodată nemurirea nu s-a-întors la ea acasă,
ci a preferat să moară în ființare și-n angoasă.*

*București,
27 septembrie 2019*

O FLOARE ÎN SICRIU

*S-a năpustit, în zori, o noapte albă peste tot
și-o lume fără soare, încet, în noi, apare,
din fiecare casă, ni se răpește-o floare
și-n fiecare zi apare-n noi un idiot.*

*E noapte-n noaptea minții și mintea-i cenușie,
un nor de verbe oarbe se lasă peste vreme,
o sabie cu vreascuri atârnă pe poeme
și stelele fac grevă la ele pe moșie.*

*Pândarii ies din pânde și suie la tribune,
muriții dau năvală unde se vând morminte,
poeții declanșează o criză de cuvinte,
iar hoții și pungașii par unși cu fapte bune...*

*Nimic nu s-a schimbat din ce a fost odată,
lăcustele-s lăcuste și șerpi-s târâtoare,
în fiecare viață, există-un gând și-o floare,
din care se nutrește o lume demodată.*

*Dar viii sunt cu viii și morții sunt cu morții,
căci moartea e post-viață, iar viața-i ante-moarte,
un mare categoric le-adună și le-împarte
în dreptul viețuirii și-n ce-i în dreptul sorții.*

*Nu-i vreme de iluzii, tot ce trăiește moare,
c-așa-i făcută lumea: să vină și să treacă,
atunci când vine vremea, cel ce există pleacă,
da-i mare tragedie, când în scriu e-o floare.*

*București,
02 septembrie 2019*

PALATE PE STÂLPI DE FUM

*Ne suntem ce suntem acum:
amurguri la ore târzii,
contraste la verbul „a fi”,
palate pe stâlpii de fum.*

*Amiezile par dimineți
și anii, povești de demult,
tumul domolit de tumult,
zăpezi troienite-n nămeți.*

*Furtuni în pahare de lut,
pământuri suite la cer,
chindii camuflate-n mister
și vrutele-vrute-n nevrut.*

*Din mult a rămas doar puțin,
din vise, grămezi de-amnezii,
din dogme, un vraf d-erezii,
din noi, orizont în declin.*

*Nimicul e-n lume nimic,
iar totu-i ce n-are hotar,
nici mare, nici porturi, nici far,
ci doar o scrisoare-ntr-un plic*

*Căci toate sunt azi infinit,
caiete uitate-n sertar,
în marele vid osuar,
în care demult au pierit.*

*Doar noi mai rămânem în vânt,
să scoatem oceanul din val,
să ducem vaporul la mal,
și cerul de vise-n pământ.*

*Pământul e punctul final,
de drumuri, de viață, de dor,
de zboruri din marele zbor,
ce-au fost altădată regal.*

*Acum, când nadiru-i zenit
și drumul, un punct ideal,
realul e-același real
și clipa, un gând infinit.*

*Iar noi, cei trecuți de trecut,
ne-ntoarcem la primu-nceput.*

*București,
29 august*

PIATRĂ, FOC ȘI VATRĂ

*Tăciunii încă torc pe vatră,
iar vatra țării cere piatră,
dar nu o piatră care bate,
ci una care-n vremi răzbate.*

*Tăciunii țării sunt ca focul,
în care s-a călit norocul
de-a regăsi în gânduri vatra
și de-a-i căra din munte piatra.*

*Niște Sisifi o tot coboară,
din munți, din iarnă și din vară,
o duc la noi, acasă, -n vatră,
și urcă vatra-n sfânta piatră.*

*Și-n focul sacru ard cuvinte,
ce vin din vremurile sfinte,
când vatra își dura vecia,
aici, acasă, -n România.*

*De-aceea, focul arde-n vetre,
în munți, în inimă și-n pietre,
ca-n vatra lui să înflorească,
eterna limbă românească.*

București, 14 septembrie 2019

POȚI DOAR CE SE POATE

*Oricum o dai, oricum o iei,
ești ca o zi din întâmplare,
ce umple nopțile cu soare,
și viața lumii cu idei.*

*Și n-ai nimic bătut în cuie,
când totul este în mișcare,
dizarmonie umblătoare,
sau gând bracat pe-o cărăruie.*

*Visezi mereu la libertate,
trofeu de cupă mondială,
din cea mai mare răfuială,
dintre idei și cetate.*

*Dar libertatea nu-i ca vântul,
și nici în vânt nu-i libertate,
ci doar un altfel de a bate
în piscul muntelui cuvântul.*

*În libertate vezi ideea
de-a face altfel decât altul,
de a fugi când arde satul,
de-ați scrie-n frunte epopeea.*

*Dar uiți că lumea-i o cetate
cu legi, cu turnuri și crenele,
cu regi, cu sclavi și cu zăbrele,
pe care scrie: Libertate.*

*Ești ancestral legat de toate,
prin viață, ură și iubire,
într-o eternă-nlănțuire
dintre bordeie și palate.*

*De-aceea poți doar ce se poate,
vegheat de turnul din cetate.*

*București,
01 septembrie 2019*

PRINCIPIUL PRINCIPIULUI TAINIC

*Trăim mereu în vervă, maximizăm în toate,
în munca-înrobitoare, în mit și-n sănătate,
în libertatea macră, pe străzi și în cetate,
în golul fără goluri, în vasta plinătate.*

*Și nu contează starea, nici omul și nici lumea,
nici soarele, nici gheața, nici ploaia, nici furtuna,
contează numai gândul și timpul care trece,
când soarele-i de gheață și inima ți-e rece.*

*Toți vrem s-ajungem teferi unde-am plecat de-acasă,
chiar dacă e furtună și noaptea-n zori se lasă,
o luăm pe scurtătură, c-așa-i în viață bine,
să nu te-încrezi în drumuri, ci doar în ce-i în tine. .*

*Noi, toți, suntem pe drumuri, în vremuri migratoare,
cu case fără casă și muze bârfitoare,
cu alte obiceiuri și cu idei tâmpite,
ne-îndatorăm pe viață, durând valori dogite.*

*Când lenea te adoarme, doar munca te trezește,
că om nu e cel leneș, ci doar cel ce muncește,
dar munca fără minte-i teroare și uzură,
poporul-rob robește, iar domnii-hoți îl fură.*

*Visarea, gândul, munca sunt roți neruginite,
de ani și ani, aceleași, de mii de ani, vopsite
și nimeni, niciodată, nu are vreo-îndoială
că munca-i sănătate și lenea-i simplă boală.*

*În noua eră cyber, e-aceeași tevatură,
hârțoagele-s hârțoage, iar cei ce fură fură,
desigur, mai cu bitul, mai complicat, atipic,
dar spațiul cibernetic e unul și mai cinic.*

*Chiar de nu dai cu sapa, el tot te istovește,
te ține-între zăbrele, cu biți te învelește;
sunt scurtături și-n cyber, o iei mereu pe ele,
dar ziua e tot noapte și-n stele nu sunt stele.*

*Efectul este-același, principiul nu contează,
oricum, se au ca frații, când tot se camuflează.*

*București, SMC,
13 septembrie 2019*

ROATĂ

*Imensa liniște de gheață
din înfinita mărginire,
e doar un fel de altă față
din lunga timpului vestire.*

*Dar timpul n-are vreo durată,
nici nu revine, nici nu trece,
ci doar rulează ca o roată
spre infinitul tern și rece.*

*Noi tot mai credem că lumina
e-opusă la întunecare
și vinovatu-și află vina,
în nesfârșita-i cugetare.*

*Și nu știm dacă timpu-n spații
e linear sau ca o roată,
dar se comprimă în rotații,
și-n derulare se dilată.*

*Noi îl percepem doar când trece
și-aprinde ghiociei pe tâmpile,
sau când din cald se face rece
și spațiul cu zăpezi se umple.*

*Dar timpul n-are sens-sine,
nici orizont, nici ființare,
ci doar o zare care vine
aici și-acum, din depărtare.*

*O simbioză complicată,
între nimic și plinătate,
sau devenire măsurată
în vidul din realitate.*

*Dar timpu-n sine nu există,
Există doar ce-n timp consistă.*

*București, SMC,
16 septembrie 2019*

VOI FI UN VIITOR TRECUT

*Sunt un proiect de gânduri hâde, o frază în anacolut,
un soare exilat în noapte, un brav cuvânt necunoscut,
ce-și bate capul c-o idee, la care încă n-a sperat,
și c-un cuvânt lăsat la vatră când înserarea s-a-înserat.*

*Din ființarea în lumină, lumina zorilor s-a stins
și, în dogoarea din cuvinte, ghețarii Nordului s-au nins,
în Sud s-a declanșat furtuna dintr-un fractal cu gust de vin,
iar ginta norilor de ploaie s-a-înnobilat c-un cer senin.*

*O imposibilă cărare dintr-un trecut spre alt trecut
m-a dus cu gându-n alte gânduri în ce-am gândit și n-am făcut,
în ce-am lăsat în voia sorții, iar soarta nu-i proiect de drum,
ci doar o altă-înfățișare a unui foc din ce-i azi scrum.*

*Dar scrumul nu-i gunoi de stele, nici fiu de rug și nici parfum,
ci doar o parte sedentară din ce-a fost foc, din nori de fum,
mă-întorc la ea cu gânduri oarbe, un Prometeu în ignifug,
în custodia unui greier ce-și cântă nopțile pe rug.*

*Mă arde focul din cuvinte și în cuvinte mă-înfășor,
când mă târăsc în văzul vremii, dar cred că încă pot să zbor,
prin zborul care n-are aripi, ci doar o margine de vis,
în care noaptea-i zi-lumină și poarta soarelui s-a-închis.*

*O voi deschide-n altă vreme, când soarele va fi sub scut,
iar cerul nopții din cuvinte va fi un viitor trecut.*

*București,
29 septembrie 2019*

ULTIMA ESENȚĂ

*Constat că starea asta-i un brav efect de coadă,
oricând, oricum, oriunde, în inimă și-n doruri,
în iarbă și-n nisipuri, în prăbușiri și-n zboruri,
în raza de lumină, în omul de pe stradă.*

*O coadă este-o coardă înlănțuită-n toate,
în viață și în moarte, în fapte și în vise,
în piatra veșniciei, în nori și-n porți închise,
în casa cu iluzii și-n tot ce se mai poate.*

*În viața noastră, coada e-o stare ancestrală,
e-n sânge și-n idee, în capete răskoapte,
în creiere tunate, în vise-încoronate,
în iadul din cuvinte și-n raiul dat cu smoală.*

*De-acum, în orice minte-i o clipă infinită,
în gene necodate, în cancere superbe,
în snopi de semanteme, în verbe și-n proverbe,
oriunde vrea ideea să fie priponită.*

*De vrei doar o silabă, aștepți să-ți vină rândul,
dar rândul nu-ți mai vine, ești cratimă pe-o listă,
te cheamă doar o coasă, cu canceru-n batistă,
cu nerăbdarea-închisă în ce nu-încape gândul.*

*De prinzi un loc pe-un scaun, începi să scrii poeme,
ai timp cât nesfârșirea ce-ți pune-n piept o floare,
nu-i vreme de speranțe, de cancere se moare,
nici de-așteptat ca vocea divină să te cheme.*

*Cu cancer, dar și fără, viața-i drum spre moarte,
aștepti să-ți vină rândul, dar nu știi care-i rândul,
nu sunt repere clare, ca să te ducă gândul
exact la clipa care de tine te desparte.*

*Nimic din ce există nu merită să piară,
dar tot ce-a fost odată-i aducere aminte,
uitarea este-o vorbă închisă-n necuvinte,
iar moartea, o virtute care te-așteaptă-afară.*

*Pândești, la coadă, noaptea, crezând că asta-i viață,
dar nopțile din tine nu trec în zi-lumină,
nu-s ochelari de soare, nici pajiște senină,
ci doar aceeași noapte trecută-n dimineață.*

*Nu cred că așteptarea înseamnă penitență,
nici bulucit de turmă sub crăpătul de soare,
în libertatea vieții, trăiește cel ce moare,
iar moartea-n libertate e ultima esență.*

*București,
14 octombrie 2019*

VIS DE ZORI

*Am parte de-o aducere aminte,
din umbra unui nor ce n-a trecut,
pe care totdeauna l-am crezut
căutător de splendide cuvinte.*

*E treaba lui să le aducă-n vreme,
și să le suie, undeva, mai sus,
să spună tot ce încă au de spus,
prin nopțile-înțesate de dileme.*

*Nu vreau să mă îmbăt cu certitudini,
prea multă îndoială-i pe pământ,
și nici să cred că verbu-i lucru sfânt,
când se ascunde-n false atitudini.*

*E-n stare să slujească tot ce știe,
și chiar ce niciodată n-a știut;
în paradoxul marelui tăcut,
e-un nor de fum și multă gălăgie.*

*Nu cred în contrasensuri prefăcute,
nici în sintagme scoase din context
și nici în sensul marelui pretext
din contrafaceri încă nefăcute.*

*Privesc pe geamul dorului din mine,
în toamna asta, verbele-s pe jar,
și-n noaptea sorții stelele tresar,
cu gândul la iernarea care vine.*

*Pe tâemplele luminii, cresc adverbe
și adjective pline de-înțeles,
purtate-n zori, prin lanul necules,
în pleoapa dimineților superbe.*

*Și-acolo, sus, printre grămezi de ruguri,
și nori ce se preschimbă-n curcubeie,
mă simt la mine-acasă, în Idee,
un meteor ce-adoarme în amurguri.*

*Adorm și eu în bezna din lumină,
ca să visez, în zori, o stea senină.*

*București,
07 octombrie 2019*

VREMEA VREMII...

*Orice-ar face omul, vremea vremii trece,
Soarele-i pe rug și Polul Nord e rece,
gândul e de toate, că așa e gândul,
liber ca ideea, nevăzut ca vântul.*

*Oamenii n-au vreme de ieșit din vrie,
viața le e vortex, liniștea-i pustie,
din adânc de vreme, vor necunoscutul,
din nimic durează, veșnic, absolutul.*

*Veșnicia-i arta de-a crea himere,
și de-a pune coarne bravei noastre ere,
tot ce face omul e-o natură seacă,
moartă în esență, vie ca să treacă.*

*Nimănui nu-i pasă dacă marea geme,
dacă-n munți e iarnă, dacă vremea-i vreme,
important în oameni este doar confortul,
de stau în palate, sau de-și cară cortul.*

*Soarele nu plânge de ia foc pădurea,
nici dacă-n pădure face jaf securea,
el stă ca stăpânul și doar poruncește,
nimeni nu-l întreabă la ce se gândește.*

*Gândul lui de soare este-n sine focul,
universul arde, stelele-și fac jocul,
omul este aer, foc, pământ și apă,
deși zboară-n ceruri, de pământ nu scapă.*

*Din pământ se naște, în pământ se-întoarce,
oriunde-ar ajunge, orice job ar face,
unii zboară-n Cosmos sau muncesc pământul,
alții scriu poeme și-înrobesc cuvântul.*

*Omul își creează propria-i natură,
case și palate, bănci, infrastructură,
jefuind planeta, generând teroare,
și clamând o eră nouă,-nfloritoare.*

*Și mă-ntreb pe mine și te-ntreb pe tine:
ce faci tu pe Terra este rău sau bine?
Zborul tău spre stele este evadare,
sau doar o-încercare de-a fugi de Soare?*

*Poate că-i mai simplu să nu știi prea multe,
oricum, vremea trece, fără să te-asculte.*

*București,
05 septembrie 2019*

VREMURI FĂRĂ VREME...

*S-a-întunecat la țărmul nostru marea,
ca un copac în frunzele-i din vânturi,
sau ca un cer cu aripi în pământuri,
când, în amurg, se risipește zarea.*

*E toamnă în copacul de acasă,
și, în cuiabarul viei de pe dealuri,
realul n-are timp de idealuri
și nici de soarta dorului de casă.*

*E prea pe rug, ca să-și mai vadă gândul
și prea plecat, să-și mai aline dorul,
acasă-s doar pădurea și izvorul,
iar peste toate, bate, astăzi, vântul.*

*Pădurile s-au dus în lumea mare,
tăiate de-o furtună fără veste,
venită din aceeași grea poveste,
dintr-un imperiu ce din nou răsare.*

*S-au năpustit pe noi imperialii,
ne-au năpădit izvorul și câmpia,
ne-au spulberat ograda și moșia
și ne-au ucis în beznă, ca șacalii.*

*N-a mai rămas nimic din ce-i al nostru
în sfânta noastră casă de acasă,
iar noaptea seculară iar se lasă
cu bezna ei și rânjetu-i de monstru...*

*Plecat-au toți, nepoții și străbunii,
goniți de-o făcătură criminală
și de nerozi aleși la nimereală
să prăduiască țara-înțelepciunii.*

*Nu mai există casă și acasă,
acasă este-o casă confiscată,
și nu aceea din strămoși lăsată
să-ți fie vatră, liniște și masă.*

*Deci, casa ta de-acasă nu mai este,
nici via, nici pârleazul, nici grădina,
pe plug s-a așternut demult rugina,
acasă-i doar finalul din poveste.*

*Și tot ce-a fost s-a dus în alte steme,
ca vremuirea-n vremuri fără vreme.*

*București,
10 octombrie 2019*

ROSTUL LUMINII

*La marginea lumii e tot ce-a mai fost:
un dor fără margini, un vis pe de rost,
o noapte trezită, o mare de valuri,
un fluviu ce curge în sfintele-i maluri.*

*Lumina-i făcută din marele foc,
de sorii ce-n lume își au propriul loc,
dar soarele-i, poate, o simplă scânteie
din focul cel sacru aprins de-o femeie.*

*O clipă-i eternă în marele mic,
da-n timpul ce trece nu-înseamnă nimic,
nimicul în sine-i mulțime vidată,
iar clipa, în sine, nu are durată.*

*Așa-i și iubirea, în marele vânt,
provine din focul ce arde-n pământ,
și arde în inimi cuvântul și versul
și-n gândul luminii, întreg universul.*

*De-aceea există-întuneric și sori
și noapte ce trece în clipa de zori,
și zori ce înseamnă, etern, dimineață,
și gând ce revine din visuri la viață.*

*Iar viața-i frumoasă în plină lumină,
când gându-i acasă și clipa-i senină.*

*București,
16 octombrie 2019*

EXIL

*Nici eu nu fac coadă de noapte la vise,
nici visele lumii n-au treabă cu mine,
trăiesc într-o lume cu nopți în ruine
și porți totdeauna, în vise, închise.*

*Adesea, mă simt exilat în cuvinte,
îmi place exilul în verbe stilate,
și ele, ca mine,-n nimic exilate,
cu gândul în oaza de-aduceri aminte.*

*Deșertul din mine-i un crăpăt de soare,
chiar dacă, în sine, mai are vreo oază,
c-o oază oceanul-n deșerturi veghează,
ca apa din lume să n-aibă hotare.*

*O-împiedică focul să stingă pământul,
în soare găsește reversul la gheață,
în sine-și creează resursa de viață
și-n lume ideea de-a curge ca gândul.*

*Mă scutur de mine, ca murgul de hamuri,
când șaua îl strânge și vremea e rece,
când toamna se lasă pe viața ce trece,
și frunza secată adoarme pe ramuri.*

*Îmi place exilul pe drumuri de munte,
ce trec pe oriunde-i posibil să treacă,
îmi place plecarea din cel ce nu pleacă
și verdele vieții pe tâmpole cărunte.*

*În orice plecare-i un strop de sosire,
în orice sosire e-un vis de plecare,
plecarea-i adesea, în noi, exilare,
exilul înseamnă, în fond, despărțire.*

*Exilu-n cuvinte de gând te desparte,
în lumea în care de tine n-ai parte.*

*București,
17 octombrie 2019t*

ULTIMA MĂSURĂ

*Cel ce n-are-i cel ce are
un cuvânt uitat de soare,
unde ghețurile-s lege,
unde legea-i fără-de lege.*

*Verbiaj la nimereală,
un prea-plin de vorbă goală,
și un greier care cântă
verbelor ce nu cuvântă.*

*Geru-i singura esență
care pune-n evidență
tremurul din lumea-n care
gheața-i unicul ei soare.*

*E pe rol un mod de viață,
unde soarele-i de gheață,
unde vântu-n ghețuri bate,
dreptul vorbeii la dreptate.*

*Gerul nu-i cuvânt cu sapa,
ci doar verb ce-ngheață apa,
unde liniștea-i furtună
și ciclonul, vorbă bună.*

*Toate astea nu-s de piatră,
nici vreun câine care latră,
nici dulcegării amare
și nici verbe umblătoare.*

*Sunt ce vor mereu să-și fie,
cărăuși de blasfemie,
bodyguarzi la uși închise
și coșmare-n loc de vise.*

*Verbul face și desface,
modulează și preface
tot ce-nseamnă foc în viață
și-l transformă-n sloi de gheață.*

*Gheața-i ultima măsură,
care-îngheață vorba-n gură.*

București, 18 octombrie 2019

DANDANA

*N-am nimic cu cel ce n-are
nici cu cel ce stă la soare,
am ceva cu cel ce-încearcă
să urce oceanu-n barcă.*

*Nu că n-ar putea să-l suie,
sau în bord să-l bată-n cuie,
dar nu știu cum o să-încapă,
dacă barca nu ia apă...*

*Cu trei sferturi puse-n barcă
și cu „poate”-n loc de „parcă”,
e posibil ca limanul,
să-și revendice oceanul.*

*Și-o decide tribunalul
cât să stea în barcă valul
și ce drept are uscatul
să reclame-împricinatul.*

*Dar și asta-i doar o vorbă,
ca mărarul pus în ciorbă;
nu există tribunale,
pentru aste dandanale.*

*Și chiar dacă-ar exista,
tot c-o barcă-ar naviga.*

*Gheorghe Văduva,
București, 17 octombrie 2019*

EFFECTUL DE CETATE

*Mă cheamă iar la bară iubita mea, chemarea,
ascult cum bat în mine ilustrele-mi slogane,
nu am nici bani, nici casă, nici liniște-n timpâne,
vuiesc în mine munții, în munți vuieste marea,*

*Dar cu sau și mai fără, vreau să mă-întorc acasă,
din nesfârșirea lumii, în lumea mea finită,
din lumea-n care tace o vorbă priponită
la stâlpul infamiei, plecat și el de-acasă.*

*Am fost mereu de toate: și verbe, și iluzii,
și clipe infinite, și țărături, și vapoare,
și valuri de speranțe și nori uitați de soare
și-atâtea adevăruri damnate la confuzii.*

*Am evadat din ele, rob de libertate,
credeam că libertatea e-o zare gratuită,
un infinit în toate, o lume infinită,
în care nu există nici lege, nici cetate.*

*Luminile din mine au fost cu toate stinse,
de noaptea din speranțe, de ape revărsate,
de dorul meu de ducă, de gânduri evadate
din închisori de vise, din focuri neaprinse...*

*Am început războiul din turnu-mi din cetate,
m-am înrolat în hoarda ce-asediază vântul,
m-am înarmat c-o spadă ce poartă-n ea cuvântul
și scrie-n tot ce taie efectul de dreptate.*

*Dar mi-am ucis lumina, crezând că fac lumină,
și am plecat de-acasă, crezând în neplecare,
azi, sunt un gând de slugă în noua mea chemare,
cu dorul sfânt de-acasă, cu sufletu-n ruină.*

*Sunt rob ce poartă-n sine efectul de cetate,
convins că nu există niciunde libertate.*

București, 20 octombrie 2019

INVERSIE FUMARĂ

*Prea importanți pe lumea asta sunt norii grei și fără cap,
cu creierii purtați în traistă și mintea coaptă la proțap,
de care nu s-alege praful, ci doar un fumuleț în vânt,
ca apa unei ploi cu verbe ce arde sensul din cuvânt.*

*Chiar dacă norii-s de furtună și pot să treacă-n balamuc,
esența lor nu-i năruirea, nici carul unui sfânt uituc,
ce-și lasă nimbul într-o doară, în grija unui cer senin,
ci focul care arde piatra și plouă-n vipere venin.*

*Dar viperimea nu stă-n ploaie, nici în șezlong, nici în hamac,
ci doar pe-o piatră arsă-n soare, ce-și ține verbele-ntr-un sac,
hrănite doar cu radiații sustrase dintr-un car de foc,
ce-aduce soarele în piatră printr-un efect de oboroc.*

*De-aceea, norii nu au soare, ci doar un foc electricizat,
ce pune-n tunete pe-o scenă un menuet improvizat,
un uragan brutal și sadic, un tsunami ieșit din val,
ce poartă-n nimbul său de smoală un ideal de cap real.*

*Un cap ce n-are cap, nici coadă, ci doar un creier părăsit,
de neuroni săi de bază, ce-au emigrat în asfințit;
de-atunci se roagă la sloganuri din de-cu-seară până-n zori,
să-l lase Domnul să trăiască într-un castel făcut din nori.*

*De-aceea-i doar egal cu sine, ca un dulău cu-al său lătrat,
sau ca un cerc cu rază dată cu aria unui pătrat.*

*București,
21 octombrie 2019*

FĂRĂ-ÎNCEPUT, FĂRĂ SFÂRȘIT

*În iarna asta-și face veacul un nou format de calendar,
ajuns pe post de Cronos sacru, dintr-un amurg de timp fugar,
dar veacul n-are vreo măsură și nici vreo urmă de însemn,
ci doar o traistă cu secunde, cu morți uitați și cruci de lemn.*

*Trecutul nu mai are viață, e doar un timp care-a trecut,
un calendar cu multe file dintr-un imens necunoscut,
în care verbele fac valuri și substantivele fac vânt,
în ciuda morilor de apă, ce-și trag esența din pământ.*

*Pământul nu-i doar lut în care norocul n-are nenoroc
și nu-i nici magmă-n care arde ce-a mai rămas din ce-a fost foc,
pământu-i marea colbuire din ce se-întâmplă uneori,
când trei scaieți se iau la harță pe doi salcâmi și-un cuib de ciori.*

*Și, din vremelnica uimire a unui gând îngândurat,
se naște marea devenire din visul încă nevisat,
în care goana după stele va genera un cimitir
implementat în marea umbră a infinitului martir.*

*Dar calendarul n-are verbe, să spună clar și explicit,
de ce cuvântul care tace se trage dintr-un gând tocit,
iar marea nopților gă sire din îng-și-iang-ul chinezesc
e doar o altfel de ciocnire a două lumi ce se-întregesc.*

*Ciocnirea-i partea pre-lumească a infinitului barbar,
ce-aduce-n omul scos din sine deșertul dintr-un ochi de far
și rostuirea din cuvinte, când vorbele se contopesc
în marea timpului sosire, când visele se izbândesc.*

*Dar calendarul nu-i ca apa, chiar dacă zilele se scurg,
în fiecare zori se află ideea sacră de amurg;
amurgul este ritualul de-întunecare și mister,
prin care ziua trece-n noapte și aprinde stelele pe cer.*

*Transferul se produce-n taină, un semn că-n negură trăim,
acolo este ora zero și-n miez de noapte ne-întâlnim
cu infinitul dintr-o clipă, cu drumul nopții către zori,
în care nu contează mersul, ci dor lumina dinspre nori.*

*Și totuși soarele apune și-apare-n zori, la răsărit,
iar calendaru-și face treaba, fără-început, fără sfârșit.*

*București,
30 octombrie 2019*

UMBRA

*Am luat din mine umbra și-am aruncat-o-n soare,
m-am învelit cu visul și m-am trezit în mare,
dar marea nu-i o umbră, ci un fluid cu valuri,
o apă fără zare, ce se revoltă-n maluri.*

*Nu cred că marea, astăzi, mai poate fi închisă
în țărături de cuvinte, în liniștea proscrisă,
ce face greva vorbei în tomuri de tăcere,
cu valul ce izbește-n talvegul dintre ere.*

*Nu-mi aflu umbra-n mare și nici printre cuvinte,
căci umbra nu-i sortită să meargă înainte,
nici să lungească clipa, nici să alinte dorul
și nici să-aducă apă, când a secat izvorul.*

*Nu numai steaua sorții mă proiectează-n vreme,
nici versul scris cu grabă în sfintele poeme,
ci doar lumina minții, atunci când strălucește,
într-un proiect de viață, prin care viețuiește...*

*Adesea, umbra Terrei înghite, noaptea, luna,
iar norul prevestește, prin umbra sa, furtuna;
pe Terra, umbra lunii-i o pată mișcătoare,
iar norul pare rudă cu petele din Soare.*

*Dar Soarele-și asumă oceanul și pământul
și umbra-mi care poartă în sinea sa cuvântul
și gândul ce plutește în infinitul mare
în zilele-însorite și-n nopțile polare.*

*Mă însoresc cu umbra, atunci când e lumină,
când soarele sau verbul țin loc de zi senină;
luminile și umbra, prin ochiul ce privește,
sunt infinitul mare din gândul ce gândește.*

*Când gândul luminează conceptul meu de stea,
Ea, umbra aruncată, -i lumină-n viața mea.*

București, 31 octombrie 2019

VORBA DIN CUVÂNT

*Și chiar de n-ai o voce ce te minte,
ci doar un strigăt care sparge munții,
s-au adunat atâtea-n cuta frunții,
că s-a-înnorat lumina din cuvinte.*

*Întunecarea nu-i o tragedie,
nu-i nici efectul dat de-o provocare,
nici răzbunarea unui mic prea mare,
ci doar un fel de-a fi din ce-o fi să fie.*

*În umbra unui nor, găsești de toate:
un verb care valsează cu o floare,
un gând trecut care-n alt gând apare,
ce ai, ce n-ai, ce poți, ce nu se poate.*

*Și mai găsești, de vrei, și regăsirea
unui demult ce încă ți-i aproape,
unui acum ce-într-un demult încape,
și-un sens ce-aduce-n sensuri rătăcirea.*

*Sofisme-le-și fac veacul în sofisme,
ideile-și au seva-n gânduri bune,
esența din cuvinte nu se spune,
egoul evadează-n altruisme.*

*Doar mintea, ce mai are încă minte
și înțelege rostul rostuirii,
mai crede în destinele vorbirii
și în lumina sacră din cuvinte.*

*Cuvânt există și în cel ce tace,
atunci când nu promite, ci chiar face.*

*București,
31 octombrie 2019*

ÎN AȘTEPTAREA AȘTEPTĂRII PROHIBITE

*M-am hotărât s-accept un nou concept de așteptare,
creat de-un alt concept de univers lipsit de soare,
în care nu există umbră, foc și nici răcoare,
ci doar un infinit din valul exilat de mare.*

*Dar însăși acceptanța pare-a fi prea ne-concretă,
un soi străvechi de infinit creat în eprubetă,
un paradox lovit la fix de-o lume infernală,
un cronofag-mutant, un test cu pata de cerneală.*

*Iar eu, așteptător, nu vreau să am nicio problemă,
cu adevărul nud, placat în brava lui dilemă;
mă arondez tăcut la gând, mă-nchid în libertate,
și-mi port, tot așteptând, un gol prea-plin de plinătate.*

*

*Dar tot aștept ca sensul neașteptat să treacă
și cel ce nu mai știe să știe și să facă,
lăsând în așteptare un lucru scos din sine,
când cel plecat în grabă, la locul lui, revine.*

*Aștept, deci, așteptarea să treacă și să vină,
ca vremea trecătoare, ca pata de lumină,
damnată la-ntuneric, în el să-l lumineze,
în timpul fără timpuri, din vremuri siameze.*

*Dar farsorii și zmeii, grăbiți să-și ia tainul,
au confiscat lumina, au deturnat destinul
și-n nevederea nopții, au pus pe jar tăciunii,
strigând că ei sunt alții, iar alții sunt niciunii.*

*În noua cosmo-umbră a nopții însozite,
luceferii-s la pândă, pândarii-s pe orbite.*

*București,
08 noiembrie 2019*

TĂCERILE TĂCERII

*Când oamenii nu mai cred în ce spun,
nici spusele nu mai cred în oameni.*

*Tăcerile par astăzi uragane,
iar tâmpilele-și fac veacul în tăcere,
cuvintele bat toaca în timpane,
și oamenii-și pierd vremea la vedere.*

*Fac planuri pentru era următoare,
când era actuală-i pe sfârșite
și mințile-s plecate la plimbare,
prin parcul cu iluzii răvășite.*

*Doar gândul din cuvântul care tace,
mai poartă amintirile trecute,
dintr-un amurg care, în zori, se-ntoarce,
la porțile cu case nefăcute.*

*Și casele visează alte case,
cu munți și flori de colț în bătătură,
cu visele-ntr-o scară de mătase,
ce suie înfinitu-n cască-gură.*

*De când s-a stins uitarea în uitare,
luminile în noapte evadează,*

*minunile-și iau nasul la purtare,
cuvintele-n tăceri se regroupează...*

*Se poate ca lumina să nu știe
de ce se-ascunde-n întuneric noaptea,
când soarele-i cu gândul la chindie
și mâinele își joacă astăzi cartea.*

*Azi, tâmpilele n-au visuri și nici vise,
ci doar scaieți care cultivă vântul
în casele pădurilor ucise,
când vorba-i la cușite cu cuvântul...*

*Eu nu sunt evadatul din cuvinte,
nici cuta îndoielii de pe frunte;
eu nu sunt mintea minții fără minte,
ci doar tăcerea tâmpilelor cărunte.*

*Dar, când cuvântul a uitat ce-și spune,
tăcerea n-are-n tâmpile-înțelepciune.*

*București,
10 noiembrie 2019*

CĂRĂRI

*Pe seama gândului de bine,
se duc cărările în zare,
s-ajungă-n viața următoare,
unde n-ajunge orișicine.*

*S-au dat și ele cu stăpânii,
care și-au scris pe frunte SOARE,
și s-au crezut, cum cred tăciunii,
în drept s-ajungă-n Carul Mare.*

*S-au luat la harță cu drumeagul
ce se înfundă-n câmpul mare,
convinse c-au ajuns la rangul
autostrăzilor stelare.*

*Sunt multe, oarbe și caduce,
ierbate, netede sau nude,
se duc ca gândul ce se duce
oriunde-n lume și niciunde.*

*Sunt capilarele plecării
și se hrănesc cu cei ce pleacă,
îi duc în zările uitării
și-i spun amurgului să treacă.*

*Sunt încurcate ca gândirea,
care se duce și revine,
ca spațiul, timpul și iubirea,
ca răul bun damnat la bine.*

*Cărări de munte suie-n munte
Sisifii care-și cară pașii,
în înnoptarea de pe frunte,
când se trezesc în larg vâslașii.*

*Cărările-s ramificate
și-și cară pașii lor cu sacu
în ceruri încă neumblate,
sau în adânc, în iad, la dracu.*

*Dar mor și ele, precum viața,
pe rugul ierbii, câte una,
sau când se pierde-n neguri ceața
și sus, pe cer, apare luna.*

*Cărările sunt capilare,
pulsează pașii-n terminații,
și-aduc în inimă vigoare,
precum lumina-n constelații.*

*De-aceea mergem pe-o cărare,
până în clipa când dispare.*

*București,
14 noiembrie 2019*

NESFÂRȘIT

*E mult de-atunci, în gând e și mai mult,
iar toamnele s-au strâns în primăvară,
parfumul lor și astăzi mă-înfloară,
iar gândul tău cu inima-l ascult.*

*Trecut-au anii, eu sunt tot pe drum,
ard amintiri pe ruguri elegante,
ascult tăcut ecouri briliante,
și mă cobor în vis pe-un stâlp de fum...*

*A fost și greu, a fost și cer senin,
o viață se exprimă-într-o idee,
ce bate-n pieptul sacru de femeie,
din care se-alăptează un destin.*

*Dar apele, în vreme, tot mai curg,
iar tu ești tot așa, de când te știu,
o oază de frumos într-un pustiu,
un răsărit de soare-într-un amurg.*

*Și las să treacă clipa-n mugurit,
acolo unde totul e-o minune,
acolo unde soarele n-apune,
în gând, în viață,-n dor și-n nesfârșit.*

București, 21 noiembrie 2019

NON MULTA, SED MULTUM

*Nu am la mine cheia-devenirii,
nici devenirea cheii devenite,
nici poarta-nchisă-a clipelor trăite
în uraganul vieții și-al iubirii.*

*Și nici n-aș vrea să-nchid cu ea o ușă
ce se deschide când decide soarta,
sau când portarul nopții-nchide poarta
în fața unui foc ajuns cenușă.*

*Nu mă refer aici la focul vieții,
ce arde galaxiile discrete
în cântecul sirenei din flașnete,
ci doar la focul viu al dimineții.*

*Doar el aprinde pe pământ angoase,
când Terra-n jarul ei se pârzolește,
ca omul ce la foc se încălzește,
când gerul îl pătrunde pân-la oase.*

*Dar focul încălzește și omoară,
sau arde tot: și gând și uscăciune,
mizerii, tragedii sau fapte bune,
prin care viața lumii se măsoară.*

*Eu n-am la mine nici cuvântul magic,
l-am disperat cu-atâta căutare,
l-am stins cu umbra petelor din soare
și, din sublim, l-am transformat în tragic.*

*Dar tragicu-i confrate cu sublimul,
în focul lumii, ambii-și sting tăciunii
și nu renasc, din jar, de fapt, niciunii,
ci doar își fac, din toate astea, plinul.*

*„Non multa” este vorba ce vorbește,
„sed multa” e esența din cuvinte,
ce-împinge focul sacru înainte,
prin devenirea celui ce trudește.*

*Tot ce există moare sau devine,
iar cele multe sunt, de fapt, puține.*

*București,
24 noiembrie 2019*

FOCUL DIN CUVÂNT...

*În custodia lumii nu-i pământul,
Pământu-i doar planetă vorbitoare;
în custodia lumii-i doar Cuvântul
ce scrie cu însemnele solare.*

*Chiar și atunci când negura-l sugrumă
și nu există-n el nicio scânteie,
cuvântu-i temelie și cutumă,
ce poartă-n el făclia din idee.*

*Cuvântu-i foc ce arde-ntr-o esență,
nucleu ce pune verbele-n mișcare,
absent ce poartă sensul de prezență
într-un discurs de pietre grăitoare.*

*În universul sacru, strigă focul
și-n jar dispar cuvintele pierdute,
precum dispăre-n bravul om norocul,
când se încurcă-n vrute și-n nevrute.*

*Cuvântul, uneori, exprimă gândul
și focul care arde în tăcere,
când în nimic se convertește vântul
ce-și pune ochelari de nevedere.*

*Dar focul, veșnic, nu se face apă,
nici chiar atunci când piere oxigenul,
ci doar cenușă ce la vânt se-adapă
când viscolește raiul și infernul.*

*Se arde-n foc o lume ce gândește,
căci gându-i piromanul care tace,
purtând tăcerea care-n om vestește
o vorbă ce în aur se preface.*

*Dar când și focul are gând de ducă,
Se-aprinde-n noi o liniște uitucă.*

*București,
25 noiembrie 2019*

LACRIMĂ ȘI ZGURĂ

*Se iau la harță zmeii cu irozii
și-n jungla minții zmeii-și fac dreptate,
doar ei sunt ași în arta de-a se bate,
în timp ce vremea-și pune-n vârful nerozii...*

*Un val de foc ucide o pădure,
un urs apare brusc pe-autostradă,
îi este dat luceferii să-i vadă
lovit de-un vienez cu o secure.*

*Copacii gem când se stârnește vântul,
și focul îi pătrunde pân-la oase,
ei nu pot emigra, au rădăcini vârtoase,
ce-i țin în veșnicie cu pământul.*

*Mai trece-o zi, dar focul nu se-îndură
să lase codrii seculari în viață;
decât în seama hoților de piață,
mai bine-i face lacrimă și zgură.*

*Și mor așa, ursiți în foc să moară,
precum soldații lumii-n bătălie,
sau prostul în iluzia că știe
că tot ce este merită să piară.*

*De ce să fie munții cu pădure,
când pot să fie goi ca Everestul,
iar Estul priponit în ce vrea Vestul
și hoțul cel cinstit să nu mai fure?*

*Doar vântul vremii-și râde tâmp în barbă,
nimic nu-l mai obligă să se lupte,
să-înfrunte zidul verde de pe munte;
e mai ușor cu firele de iarbă.*

*Dar focul e complice cu românul,
în laude, -n blesteme și-n ocară,
în tragedia brand-ului de țară
și-n ce-ar mai vrea sau n-ar mai vrea stăpânul.*

*Și tot așa, din rău spre tot mai bine,
cu libertatea lumii-între zăbrele,
cu vremea noastră exilată-n stele
cu epoca de aur în ruine...*

*Că epoca de aur e cenușă
și vântul a trimis-o la plimbare,
e, pentru mulți, o bravă permutare,
ce-ascunde iar gunoiul după ușă.*

*Ne vine-n sprijin dânsa, cea cu coasa,
și visul alungat și el de-acasă,
în timp ce noaptea peste noi se lasă
și somnul minții iar dărmă casa.*

*Nu mai există mintea de pe urmă,
nici cea dintâi și nici cea mijlocie,
s-au dus demult la altul pe moșie,
ne-a mai rămas doar spiritul de turmă.*

*Decât să-l dau și pe-ăsta pe degeaba,
mai bine-l ard și îmi fac scrum taraba.*

București, 27 noiembrie 2019

DEPENDENȚĂ ENDEMICĂ

*Îmi car cu mine gândul orișunde,
sau el mă cară peste tot pe mine,
e greu de spus cu cine pentru cine
și mai ales de ești mereu niciunde.*

*Îi spun ce-ar vrea să-i spun de când mă știe,
dar, uneori, nu-i vreme pentru spuse,
când toate-au fost spre alte vremuri duse
de vreun taifun din liniștea pustie.*

*El, gândul, spune răului că-i bine,
Dar spusa-i doar un soi de tranzitare
a nopții către ziua următoare,
a zilei către noaptea care vine.*

*În mintea lui, e-o minte infinită,
o minte fără timp și fără spații,
un fel de stea pierdută-n constelații,
un dor ce nu se trece în ispită.*

*Nu are nici complexe, nici morală,
e doar fierbinte ca un vânt de vară,
și rece ca o eră glaciară,
dintr-un real în formă ireală.*

*De-aceea-ncerc să caut o scăpare,
să ies din libertatea-i infinită,
să mă-aliez c-vorbă priponită,
sau să-l trimit cu ursu la plimbare.*

*Dar gândul meu de-o viață nu-mi dă pace,
nici când vorbește, nici atunci când tace.*

*București,
29 noiembrie 2019*

NOUA PĂRUIALĂ

*Se iau în coarne mezii cu extremii,
se duc cu pluta luptele pierdute,
se fierb în verbe lanuri de cucute
și bat din labe noii zmei ai vremii.*

*Sunt încă vii muriții de-astă vară,
iar viii au murit în frigidere,
cu focul sacru-al bravei noastre ere,
implementat în noua primăvară.*

*Dar cel mai mult s-au bucurat groparii
de bătălia care-a fost pierdută,
c-un brav țânțar pe-un soclu de cucută
și elefanți care jelesc țânțarii.*

*Și nu-i moral să-îngropi oricum eroul...
Țânțarul cel căzut în bătălie
a fost un ziditor de temelie
care-a lăsat în urma lui ecoul.*

*Ecou pe care-l poartă elefanții
și mezii și extremii din cetate,
robiți de crunta lor egalitate
cu sfinții, împărații și savanții.*

*Deci groapa de țănțar e pe măsură,
prin trompă-i înfrățit cu cel mai tare,
eroul trompei are rangul mare,
iar groapa-i e doar noua-întorsătură...*

*Ideea-n mărginimea ei închisă
de unșii ce se bat pe o ciozvârtă,
ca roata lor mereu să se învârtă
va triumfa-n memoria proscrisă.*

*E timpul să se-îngroape toți țănțarii,
zdrobiți de mușcătura lor mortală
și-n top s-ajungă noua păruială:
la cârma-înfăptuirii sunt groparii.*

*Dar groapa-n sine nu-i o simplă groapă,
ci loc de veci pentru acel ce-o sapă.*

*București,
29 decembrie 2019*

REFLUX

*Se lasă noaptea rece și opacă
peste-un final strivit de-o epopee
și-n pragul dintre vorbă și idee,
dispare-o voce ce-a-încetat să tacă.*

*În valuri pustiite geme marea,
în zorii noi, corăbii asfințite
trezesc în larg ecouri ostenite,
ce duc spre alte vremuri neuitarea.*

*Dar țărmul de-altădată nu-i realul,
s-a dus și el, ca timpul, în uitare,
trecând în simfonia ce dispare,
când marea-și arde în amurguri valul.*

*În iarnă, uneori, și marea-îngheață
la țărnu-i alb, ca valul de zăpadă,
în care totdeauna o să ardă
lumina diamantelor de gheață.*

*Iar eu, navigatorul de niciunde,
cu nava printre ghețuri, la iernatic,
voi naviga, prin verbe, singuratic,
cu gândul care-n sinea lui s-ascunde.*

*Dar am să-mi caut, totuși, idealul
la țărmul care-întoarce-n valuri valul.*

Gheorghe Văduva, București, 05 decembrie 2019

ALBUL PUR

*Nu-i important să vrei să zbori,
nici să cabrezi în necuvânt,
e important să ai cuvânt,
iar noaptea să devină zori.*

*Dar nu și tu, un biet smolit
c-un cuib de viespi în temelii,
c-o noapte albă-n scăfârlii,
și-un negru alb pe ciori vopsit.*

*Din colorat faci un incolor,
din incolor; un nevăzut,
din ce-i pământ, un cer de lut.
din sus, un jos înălțător.*

*O dai în bară, deseori,
sau o iei razna prin nămeți,
ca un proțap cu epoleți,
ca să vânezi cu tancul ciori...*

*Ciorimea zboară prin ciulini,
c-un alb și negru peste noi,
clamând că iepurii-s vulpoi
și vulpea șefă la găini.*

*Dar vorbitorii, plini de tâlc,
din ochiul negru de farsor,
se trec în croncănitul lor,
când ciorile se-adună-n pâlc,*

*Și-un brav concept urât și prost
de pârtii goale din trecut,
printr-un adverb necunoscut,
își poartă albul lui de fost.*

*Pe creasta munților de jar,
un corb s-a pomenit mahmur
și-într-n discurs de găinar,
și-a pus în pene albul pur.*

*București,
06 decembrie 2019*

BĂRBI CU BARBIȘON

*Perciunii scurți din tinerețe,
se-întreabă azi, când sunt prea lungi:
de ce bărbuța e noblețe
și obrazul gros, de nu-l ajungi?*

*Ce-ascunde barba și ce spune,
pe stradă, -n viață și în somn,
când soarele în zori apune
și bravul hoț se face domn?*

*De ce înseamnă bărbăție
o barbă tunsă cu amurg
și nu rezultă ce-o să fie
când iernile pe fire-i curg?*

*De ce în barbă stă uimirea
sau creierul întors pe dos,
în care-i toată fericirea
cățelului ce roade-un os?*

*Dar nicio găscă nu e rață
și nici cimpoiul, taragot,
iar bărbile de azi învață
că leu-i doar un Barbă-Cot.*

*În barbă-i toată bogăția
unui bărbat cu coarne tari,
în care geme măreția
din casta oamenilor mari.*

*Căci fiecare om cu barbă,
se vrea a fi un Decebal,
c-un falx, o coasă și o bardă,
și-n barbișon, c-un ține-cal*

*Se-întorc popoarele barbare,
cu bărbi de foc și stâlpi fum,
ce țin de cald când e răcoare
și sunt din nou aici și-acum.*

*E vremea bărbilor țesute
din verbe albe și limbute.*

*București,
07 decembrie 2019*

UN VÂNT VERSAT

*Un vânt pietros, de prin vecini,
ce-a spart un geam într-un palat,
de dreptul lui s-a agățat,
ca de-o câmpie cu ciulini.*

*Și-a tot bătut la porți de vânt,
să-și ceară dreptul lui la drept,
de la alt vânt mai înțelept,
ce face legea pe cuvânt.*

*Dar, la palat, ca la palat,
un plin imens din spațiul vid,
cu dreptul promovat de-un zid,
a-înșeuat un nechezat.*

*Și s-au trezit din somn alți cai,
și-au luat palatul la galop,
în șaua unui interlop
adus din rai pe post de crai.*

*Cu coama-n vânt și-n șa c-un hoț,
gonind, ca seva prin tulpini,
a prins pe goană rădăcini
și-între urechi și-a tras un moț.*

*Nemulțumit de geamu-închis,
de drept, de cai și de fundal,
palatul s-a făcut hamal
și cară vântu-n paradis...*

*Dar vântu-i doar un hoț versat,
ce-și fură dreptul la furat.*

*București,
08 decembrie 2019*

DEPOSEDAT DE SINE ȘI DE TOATE

*S-a cuibărit la țărmlu nostru zarea,
ca un copac în frunzele-i din vânturi,
sau ca un cer cu aripi în pământuri,
când, în amurg, se ruginește marea.*

*E toamnă în copacul de acasă
și, în frunzarul viei de pe dealuri,
realul n-are timp de idealuri
și nici de soarta dorului de casă.*

*E prea pe rug ca să-și mai vadă gândul,
prea-înstrăinat să-și mai aline dorul,
acasă-s doar pădurea și izvorul,
iar peste toate, astăzi, bate vântul.*

*Plecat-au goi în patru-vântul aspru,
goniți de-o făcătură infernală,
ce-și etalează verva criminală
în simfonia marelui dezastru.*

*E tragic ce se-întâmplă cu românul,
gonit din demnitate și din sine
și obligat să moară ca un câine,
cum hotărăște,-n țara lui, stăpânul.*

*Nu mai există datini, nici acasă,
nici rășputeri să stăvilească vântul
și nici iubirea ce-a arat pământul,
ci doar o învrăjbire păcătoasă.*

*Nici casa țărănească nu mai este,
nici via, nici pârleazul, nici grădina,
pe plug s-a așternut demult rugina
acasă-i doar finalul din poveste.*

*Te-au alungat, din sfânta ta moșie,
gunoaiele perverse și gonflăte,
ce-au readus robia-n libertate,
cum vor dușmanii tăi de-o veșnicie.*

*N-a mai rămas nimic să pui pe pâine,
din țara ta frumoasă și curată,
ci doar ticăloșia blestemată,
ce-ți face, azi, sicriul tău de mâine.*

*Iar tu, român, nu ai nicio putere,
te-au jecmănit tâlharii și golanii,
te-au răstignit pe crucea ta tiranii,
în sărăcie, lacrimi și durere.*

*Mă-întreb, acum, de-ai să-înțelegi vreodată
că țara ta se cere apărată,
nu de-îmbuibății ce te-au dat afară,
ci doar de tine, frate, stâlp de țară.*

*București,
18 decembrie 2019*

MULT PREA ORBI ȘI PREA ORBIȚI...

*Corb la corb nu-și scoate ochii, corbul scoate ochii-n moarte,
la cei ce-au căzut în lupte și-au rămas, uitați, departe.*

*Soarta nu-și alege soarta, ea e soartă și atât,
face ce-i în drept să facă pentru omul amărât.*

*Îl ucide sau nu-l lasă să trăiască și să spere,
nici la dreptul lui la pâine, nici la verb, nici la putere.*

*Toată lumea știe asta; asta-înseamnă ierarhie,
unul să ajungă rege, gloata, gloată-n sărăcie.*

*Toți ne spun că asta-i lumea, cu prințese și cu prinți
și cu șapte miliarde, sclavi la alții și la sfinți.*

*Cei ce au n-au nicio grijă, sau au grija grijii lor,
cred în dreptul bogăției, dreptul lor nemuritor...*

*Cei ajunși în vârful lumii n-au nici teamă, nici rușine,
cred că lumea asta mare numai lor le aparține.*

*Urzesc planuri, fac proiecte, generează-n noi angoase,
viața lor e-o zi senină, alte vieți sunt păcătoase.*

*Universul lor nu-i simplu și nici accident nu pare,
este modul lor de viață, de furat și de-îmbuibare.*

*Ei nu mor ca noi, în luptă, ci pândesc, precum fac corbii,
să ne scoată ochii vieții, dincolo să fim ca orbii.*

*Sunt bandiții de caverne, care-așteaptă, la strâmtoare,
să lovească-n noapte omul, mama lor de târătoare!*

*Vor să fie-n posturi-cheie, peste tot și peste toate,
să rânjească diabolic, să trăiască în palate.*

*Canibali de nouă eră, avortoni din noaptea minții,
corbi hidoși, la patru ace, ce-șiucid, smintiți părinții!*

*N-au nici minte, n-au nici soare, sunt cu toții scoși din smoală,
Viața lor e-o blasfemie, mintea lor e-o tigvă goală.*

*Dar conduc, de trei decenii, sfânta noastră Românie,
înapoi, spre-o fostă eră, de sclavaj și agonie.*

*Corbi hulpavi, de speță nouă, care cred c-au drept să poată,
să ucidă fiii țării și-apoi ochii să li-i scoată.*

*Și, hrăniți cu ochii noștri, și pe morți să îi orbească,
să-întroneze iar sclavia peste viața românească.*

*Însă eu, ostaș al țării, ce-am durat ce ei hulesc,
mă-îngrozesc de ochii sadici; sunt smintiți și se orbesc.*

*Sper ca dreptul să-i trimită unde-i locul lor sub soare:
în nămeții neghiobiei și-n furtunile solare.*

București, 20 decembrie 2019

MARELE VĂZ NEVĂZUT

*Ce vezi nu-i ce-ți vine să crezi,
dar vino aici și acum,
să punem zăvorul pe fum,
și ziua în stelele verzi.*

*Ce vezi e ce pare văzut,
nimic din ce vezi nu-i ascuns,
dar văzul nu este de-ajuns,
nu vezi ce-n nevaăz a căzut.*

*Ce vezi nu-i un văz din cuvânt,
nevăzul rămâne tăcut,
ca lucrul în taină făcut,
ca ochiul ce intră-n pământ.*

*Un ochi ce în ochi a pătruns
nu-i văzul pe ușa din dos,
nici câine ce-ascunde un os
și uită-n ce loc l-a ascuns.*

*În lumea în care privim,
un ochi e doar ochi și atât,
iar verbele-i țin de urât
prin orbul în care trăim.*

*Ce vezi e doar văzul văzut,
din marele văz nevăzut.*

București, 30 decembrie 2019

MIERTE-COAPTE

*Se lasă noaptea peste miezul nopții
și seara-și pune franjuri de mătase,
din spațiul cyber cresc pe rug angoase,
purtate-n vis de mărginirea sorții.*

*Bat clopote în inimi părăsite,
în creiere se lasă înserarea,
aproapele-și ucide depărtarea
și-i noapte în sinapse ponosite.*

*Un gând își face rondu-n consolare:
în libertatea lui dintre zăbrele,
dispar, din Carul Mare, patru stele
și-ajung pe-un umăr care-n cer dispare.*

*La ora zero-i un atac cu dronă,
un fel de cibernetică vânare,
a unui general din altă stare,
ce va ajunge cu suita-n zonă.*

*Într-un minut suita-i nimicită,
iar noaptea neagră arde ca o torță;
o nouă demonstrație de forță
scufundă-n noi o groază fericită.*

*Un șarpe boa-înghite-un dinozaur,
un nou taifun salvează o lăcustă,
o cobră e ucisă de-o mangustă
și-n Himalaya e-un ghețar de aur.*

*Nimic din noaptea minții nu tresare,
e liniște cumplită-n coșmelie,
luceferii-și fac veacu-n pribegie,
în noaptea ce-a ajuns netrecătoare.*

*Apune miezul nopții tot în noapte
și visele-visează mierte-coapte.*

*București,
11 ianuarie 2020*

MEDITAȚIE CONTRA-ROST

*Te-aștept pe rugul care stă aprins,
să ardem într-n colț de creuzet,
din sanctuarul gândului secret,
pe-adâncul din înaltul necuprins...*

*E mult de când tot cred că vei veni,
când stelele-n oglindă s-or privi,
când soarele din noi se va-însori,
în gheața care-n ploi se va-înveli.*

*Dar, câteodată, gându-o ia hai-hui;
nu-i pasă de nimic din nesfârșit,
e doare un mesager din infinit,
ce duce-n lumi parfumul nimănu.*

*Dar eu te-aștept în soare și-n furtuni,
încerc să te zăresc prin galaxii
în junglele din verbele pustii,
în mine însumi și-n savanți nebuni.*

*M-am exilat în gânduri și-n idei,
în luna-n care odată am visat
s-ajungem înjugați într-un palat,
și-n ochii exilați din ochii mei.*

*Ideile sunt sensul galopant,
din labirintul nostru fără sens,
din închisoarea marelui imens
și din candoarea ofului galant.*

*Dar, într-un fel, sunt chinuri fără rost,
ce fac nopți albe-n griji de nicăieri,
în nostalgii pierdute și-n tăceri
și-n contrasensul rostului anost.*

*București, SMC,
15 ianuarie 2020,*

DEFENSIVITATEA PUTERII...

*Se lasă seara peste miezul nopții
și noaptea-și pune franjuri de mătase,
din spațiul cyber cresc pe biți angoase,
purtate-n vis de mărginirea sorții.*

*Bat clopote în inimi părăsite,
în creiere se lasă înserarea,
aproapele-și ucide depărtarea
și-i noapte în sinapse ponosite.*

*Un gând își pierde timpu-n meditare
la libertatea lui dintre zăbrele;
dispar, din Carul Mare, patru stele
și-ajung pe-un umăr care-n cer tresare...*

*La ora zero-unu-i un atac cu dronă,
un fel de cibernetică vânăre,
a unui înstelat din altă stare,
ce va ajunge cu coloana-n zonă.*

*Într-un minut coloana e distrusă,
iar noaptea neagră arde ca o torță,
un act de demonstrație de forță
a unei lumi pe lume suprapusă.*

*O lume crede-n propria-i durată,
iar alta crede-n propria-i menire:
de-a subjuga întreaga omenire
și-a nu da socoteală niciodată.*

*O lume n-are, azi, nicio putere,
o alta este-n drept să tot atace
și, tot mereu, de mii de ani o face,
cu dreptul ei la drept și la avere.*

*Puterea-i totdeauna la putere,
cu drept de-a domina și de-a impune,
voința ei e har și-înțelepciune,
sau groază deghizată-n ... mângâiere.*

*Puterea nu admite simetrie
și nici vreo șansă la egalitate,
puterea e putere-n tot și-n toate,
prin asta-înțelegând... democrație.*

*Puterea-i totdeauna agresivă –
puterile mereu se înarmează,
e dreptul lor să facă ce visează –,
deși prin verbe-i ultra-defensivă...*

*E greu să fii în lume, azi, putere,
să porți, pe umeri, arme și... avere.*

*București,
22 ianuarie 2020*

DREPT ÎN DREPT LA CIRIPIT

*Grangurii se ceartă cu sticleții,
pe-un câmp cu chiori, pe strugurii din vie
și pe scaieții roșii de mânie,
lăsați cu ochii-n soare, ca orbeții.*

*N-au chef de bârfă, nici nu ciripesc,
și nici nu cârcotesc, când nu e cazul,
ei doar ascultă vântul și pricazul,
și-adoptă-n luptă stilul haiducesc.*

*Nu știu nimic din ce e de știut,
și nici că-i musai necesar să știe
de ce ajung sticleții pe câmpie,
iar ei își fac siesta la tăcut.*

*De-aceea, ei, sticleții, sunt sticleți,
și-și fac de cap prin capete pătrate,
în mințile cu creiere fardate,
ce-și pun foneme-n loc de eghileți.*

*Ei, grangurii, n-au parte de idei,
ci doar de struguri copti și de semințe,
din care să-și dureze elocințe,
pentru budoare, șprițuri și femei.*

*Orice s-ar spune, granguru-i fălos
în stol, în verbe și-n intimitate,
pe el nu-l bate vântul când nu bate
și nici bravura, când e-întors pe dos.*

*Sticleții,-n verva lor, doar ciripesc,
dar grangurii n-au timp de ciripire,
ci doar de-o permanentă rostuire
a marilor tăceri când uneltesc.*

*Dar uneltirea nu-i a orișicui,
ci doar a celor ce-s în drept s-o știe,
ca pe-un răspuns abil la felonie,
ca antidot la pofta pusă-n cui...*

*Trudește-te să fii mai... felonit,
tăcerea-i nu-i recurs la ciripit...*

*București,
23 ianuarie 2020*

AMALGAMĂRI FUDULE

*Abstractului îi dau ca partener concretul,
concretului îi las drept argument abstractul,
adâncului îi cer să promoveze-înaltul,
înaltului îi spun să-și ia-n chimir discretul.*

*Discretul are totdeauna timp de toate,
de verbe arogante, suple și cochete,
de-oceane false distilate-n eprubete
și, mai ales, de turnul **sacru** din cetate.*

*Plasez păcatul celui care nu mai fură
și verbul tâmp simandicosului cu stare,
cu înțelesuri prea fudule și neclare,
ce se hlizesc cu ochii iernii-n băătătură.*

*Deșteptului îi las în grijă prostioare,
prostiei oarbe îi subjug inteligența,
inteligenței îi destin incompetența,
incompetenței îi las nasul la purtare.*

*Parmacului îi pun ca fundament pârleazul,
și pun pârleazul pisc frustrat la trecătoare,
pe cei rămași îi torn cu apa în ulcioare
și las fricosului credința că-i viteazul.*

*În parlament, trimit cu turma toți gonacii,
să sperie legiuitorii fără lege,
să-i ducă într-un turn în care s-or alege
vulpoii, pițigoii, boii și gândacii.*

*Și-apoi arunc în bătălie vânătorii,
irozii, elefanții, leii și farsorii.*

București, 25 ianuarie 2019

DARAVELĂ CONCENTRATĂ

*Nu vreau s-ajung în locul de plecare
și să repet povestea ce-o ascult,
există-n mine-o vorbă de demult,
lăsată toată viața la păstrare.*

*E mult de-atunci, dar nu contează timpul,
căci clipa-i totdeauna infinită,
în viața cu iluzii priponită,
iar în durată nu contează schimbul.*

*Nimicu-i tot nimic, oricum i-ai spune,
eternu-i tot etern oricum i-ai zice,
dar omul gol mereu îl contrazice,
pe-acela care lui i se opune.*

*Există-n viața mea o vorbă goală,
și asta-i plină ochi cu daravele,
dar eu ador nimicul dintre ele,
cu sensul lui de șansă ireală.*

*Căci din nimicuri tot nimic se face,
iar din cei mult nimic nu mai rămâne,
acolo unde nu-i înțelepciune,
ci doar o tighă goală și rapace.*

*Când vrei prea mult, nimic nu-ți mai convine,
căci vrutul nu-i de-ajuns când n-ai putere,
urcarea se consumă în cădere,
când mintea nu mai este-n cap la tine.*

*Dar vorba care-n mine încă zace,
nu este un cuvânt de consolare
și nici vreun mesager din depărtare,
ci doar esența formei care tace.*

*Esența-i daravelă concentrată,
în viața asta grea și complicată.*

*București,
26 ianuarie 2020*

VÂNTUL ȘI OCEANUL

*Mă dau în vânt după scaieți de treabă,
cu flori albastre, suple și ghimpate,
cu frunzulițe verzi amestecate,
cu care se hrănesc sticleții-n grabă.*

*De-aceea, mintea lor nu-i ca la alții:
gomoasă, oablă, verde sau pustie;
e doar o coală albă de hârtie,
pe care scriu nebunii și ciurmații.*

*Sticleții intră-n mințile confuze,
le scot, în zgardă, noaptea, la plimbare,
ca pe-un ocean cu ape gânditoare,
ce-și trece-înțelepciunea în meduze.*

*Dar mințile n-au chef de meditare,
e mult prea greu să-întorci pe dos cuvântul,
cu treaba asta se ocupă vântul,
când iese, noaptea, singur, la plimbare.*

*Acolo,-n larg, e frate cu oceanul,
și uită-adesea c-a iubit scaieții,
când noaptea arde-n lampa dimineții
și valul vremii mângâie limanul.*

*Oceanu-i osândit să-și care malul,
cu cerul, cu adâncul, cu pământul,
cu vântul, cu angoasa, cu cuvântul
și, mai ales, cu ce-i aduce valul.*

*Dar vântul și oceanul sunt ca frații,
se sprijină-n tăceri și-n uragane,
se zbenguie-n chichițe riverane,
se duelează-n valuri, ca pirații.*

*Se iau la harță când le vine cheful,
se bat ca orbii-n aere și-n valuri,
în verbe, în angoase,-n idealuri,
dar sunt ca mieii când îi cheamă șeful.*

*De-aceea ei, ca libertăți astrale,
sunt mari puteri cu arme naturale,*

*București,
26 ianuarie 2020*

RĂZBOIUL PĂCII, PACEA RĂZBOIULUI

*În astă lume, noii cu noi ne batem
și nimeni nu câștigă vreun conflict,
dar dreptu-îmbracă toga de delict,
și noi, în locul nostru, ne prefacem.*

*Ba, dimpotrivă, ne-afundăm mai mult,
crezând c-am prins norocul de picioare,
și-un colț de rai în lumea trecătoare,
dar raiul e doar iadul de demult.*

*Trăim cu toții-n marele sistem,
reinventat de noua carapace,
în lumea nebuniei care zace,
în vorbăria noului totem.*

*Sistemul e-o ciozvărtă de real
din idealul pus pe verbe oable,
reconectat la oasele de rable,
ce trec din post-concret în ideal.*

*Iar mințile se umplu de sintagme,
ce strălucesc în creiere tembele
și umplu libertatea cu zăbrele,
din focul viu al noii noastre magme.*

*Războiul nostru trece-n noul haos,
cu legea sa din spațiul invizibil,*

*și cu soldații lui de gând sensibil,
ce luptă doar în starea de repaus...*

*Se bat ca chiorii orbii cu neorbii,
în văzul nevăzutului miracol,
pe scena infinitului spectacol,
în care-așteaptă, în culise, corbii...*

*La miezul nopții, -i pauză de masă,
în pisc de zi, e timpul de cafea,
războiul lumii poate aștepta,
întoarcerea soldaților de-acasă.*

*Finanțele n-au bani pentru războaie,
rezbelul nu produce plus-valoare,
de-aceea nu mai are finanțare
și nici soldați pe post de măturoaie.*

*Și totuși noi avem războiu-n sânge,
în creieri, în plămâni și-n măruntaie,
esențele-și fac veacul în războaie
iar pacea lumii de război se plânge.*

*E totuși pace și-n acest război,
dar tu, felon cu verbe pământești,
în care limbă știi să ciripești
și-n care cheie te-învelești cu noi?*

*De ce te juri, cu soarele-n noroi,
că lumea asta-i bravă și tenace,
când apără războiul pentru pace,
iar pacea-i apărată de război?*

București, 27 ianuarie 2020

NU ȘI CÂND

*Nu mor caii când vor câinii
și nici câinii când vor caii;
nu sunt zâne când vor craii
nici cuvinte-n gura mâinii.*

*Nu sunt struguri fără vițe,
nu sunt flori fără petale,
nu sunt hoți fără parale,
nici madone fără fițe.*

*Nu e nimeni fără sine,
nici nimic când sunt de toate;
nu sunt regi fără palate,
nici trecut fără ruine.*

*Nu sunt sate fără case,
nici acasă fără casă,
nu sunt mese fără masă,
nu sunt munci fără foloase.*

*Nu e zi fără chindie,
nici minciună fără minte,
nu sunt cărți fără cuvinte,
nici boier fără moșie.*

*Toată viața omu-învață
cum să mintă când nu minte,
cum să scape de cuvinte,
cum să fie... om de piață.*

*Rău-i bun când e cuminte,
bunu-i rău când nu convine,
cele multe sunt puține,
când e vorba de cuvinte.*

*Nu-i prea rău în zile bune,
Totuși, soarele apune.*

*București,
27 ianuarie 2020*

FRACTALI CIUMPĂVIȚI

*În unu e lumea totală,
în doi este-o lume-îndoită,
în trei e-omenirea-întreită,
în patru-i tot ea, cardinală.*

*În cinci sunt cinci tipuri de lume,
în șase-i o lume în șase,
în șapte e-o lume de-angoase,
în opt e o lume-n cutume.*

*În nouă-i tot lumea-înnoită,
în zece-i o lume ce trece
în alte sisteme de zece
din lumea în noi priponită.*

*Din număr în număr tot sare,
sperând să devină mai bună,
în timp ce în ea se adună,
nimicul din raza de soare.*

*Dar lumea, în sine privită,
e-o clipă ce n-are durată,
ci doar o idee trunchiată,
da-n zero-i deplin infinită.*

*E-o lume ce tace când spune
că ziua doar visul apune.*

București, 27 ianuarie 2020

CRIMINAL DE BUBURUZE

*Sunt mare criminal de buburuze
și-mi pun pe rug penultima-încercare,
într-un exces tardiv de supărare
pe zborul lor cu calități confuze.*

*Nu-mi place să le văd cum se lansează
într-un proiect de-îngurgitat destine,
nici să le văd cum pleacă de la mine
spre zărilor pe care le visează.*

*O vreme le-am crezut, cum crezi norocul,
hazard expus prin aripi la bătaie,
ca soarele mănjit cu nori de ploaie,
ca piromanul care stinge focul.*

*Mă dau în vânt după frustrări astrale,
pe care, câteodată, mă-încovrig,
de-aceea, când mi-e cald, mă leg cu frig
la stâlpul infamiei magistrale.*

*Dar buburuza-i doar un necuvânt
ce-și caută o nouă-însemnătate
și, astăzi, din iubirile uitate,
își face aripi pentru frunze-n vânt*

*Am să le chem din nou la confruntare
și-am să le-acuz de crimă simulată
și de minciună foarte-adevărată,
căci măritișul nu-i înșurătoare.*

*Le voi vâna cu gândul și cu zborul,
cu verbul, cu stiloul, cu abacul,
cu acul care-n petic coase sacul,
cu șansa, cu neșansa și cu dorul.*

*Nu-mi pare rău că m-au mințit odată,
pe vremea când eram flăcău cu minte,
și mai credeam, ca prostu,-n cele sfinte,
căci, în minciuna lor, am regăsit o fată.*

*Era, la fel ca-n vise, o idee,
ce mă-învelea cu aripi de femeie.*

*București,
28 ianuarie 2020*

SOMN

*Contează-n viața asta doar burțile și somnul,
și, în apusul vremii, e bine ce-o da Domnul!*

*Dar Domnul n-are vreme de danii și de tine,
El te încearcă-într-una c-un rău, să-ți facă bine.*

*Când vrabia flămândă doar la mălai visează,
în poala somnolenței, adoarme-o minte trează.*

*Nu-i bine când e soare, nici ploaie, nici furtună,
nici vremuri fără vreme ce-n vremea lor se-adună.*

*E bine când nu-i bine, de vreme ce necazul
apare când vrea dânsul și-atunci când nu e cazul.*

*Nu-i lăudată soarta, nici timpul, nici durata,
ci doar ce cade bine, când se-învârtește roata.*

*De vrei s-adormi pe speze, tocmește-ți o mângustă,
căci vipera din tine nu-ți ține loc de fustă.*

*Nici pantalonii astăzi nu-ți sunt de vreo bravură,
sunt rupți pe orice față, nu doar pe cusătură.*

*De-ți bagi în ei piciorul, nu se oprește vântul,
nici vâzul de sub piele, nici ploaia, nici cuvântul.*

*Dar se oprește mintea, când zdrențele-s pe tine
și-n loc de eleganță te fac să te simți bine.*

*De ești doar o fătucă, te scarpini prin ruptură,
când ochiul te privește, iar grangurul te fură.*

*Nu-ți pasă ce se-întâmplă, contează ce se vede,
prin rostul de ulucă, prin tot ce-ți vine-a crede.*

*Tu crezi doar în ruptura ce sare-n ochi la Domnul,
să piară lumea-întreagă, dar să nu-ți piară somnul.*

*Și-adormi c-un dor de ducă în orice depărtare,
iar șerpilor de pe tine te-încolăcesc mai tare.*

*Și ochii-ți plini de sevă privesc pe unde-apucă,
prin ochii tăi de noapte, prin rostul din ulucă.*

*Dar nu contează asta, vederea-i la vedere,
iar văzu-și face veacul, visând la cel ce piere.*

*Prin noapte, pofta-i neagră, chiar de-i cu alb cusută,
iar pițigoii vremii trec în frecvența mută.*

*În creierii luminii, nu mai există soare,
ci doar un carpen diem și stele căzătoare.*

*Ne ducem toți la ele, prin somnul cel de moarte,
prin care stăpânirea în ei și noi ne-împarte.*

*În ei există zgură, în noi doar nostalgie,
și somnul cel de moarte ce duce-n veșnicie.*

*Să mori nu-i vreo durere, căci toți murim odată,
să adormi în somnul morții, e-o soartă acceptată.*

*București,
28 ianuarie 2020*

SOARE BOSCHETAR

*Apare, când răsare, printre scaieți murdari,
și-aprinde-un strop de lampă-n gând, la boschetari,
le dă de veste ziua în care pot spera,
că soarele li-i frate-n singurătatea sa.*

*Și chiar de nu rămâne-n boschete ziua-întreagă,
le lasă fericirea c-a fost cu ei la treabă,
că le-a-încălzit parfumul din picături de rouă
și-atunci când strălucește, e clar că nu mai plouă.*

*Se-îmbracă c-o pufoaică, se-acoperă cu iarbă,
își pune ochelarii, se mângâie pe barbă,
se dă de-a rostogolul, voind să ia-înălțime,
să fie iarăși singur, departe de mulțime.*

*Un boschetar ce zboară, un cerc ce strălucește,
un exilat pe ceruri, un unic ce trudește,
ce luminează ziua, ce arde ce nu-i place,
chiar dacă nu vorbește, ci totdeauna tace.*

*Se luptă cu chindia, se lasă dus la vale,
dar încă luminează planetele vasale,
nu-încearcă nicio clipă în ochi să se privească,
pe cerul lui e Soare, dator să strălucească.*

*Mereu aceeași farsă, cât ține toată vara,
dar el preferă toamna și, poate, primăvara,
căci ziua nu-i eternă, și trece-n luping zborul,
în ghețurile iernii, nu-i matca, nici izvorul.*

*Iar, seara, iarăși vine și somnul îl apasă,
se-acoperă cu frunze, se simte ca acasă,
aprinde lampa lumii și-adoarme pe-îndelete,
departe de înalturi, acasă, în boschete.*

*Așa visează omul din spații boschetare,
la fratele mai mare, pe numele lui, Soare.*

*București,
29 ianuarie 2020*

APARENȚE

*E mare cel ce pare mic
și foarte mic când pare mare,
așa cum este fiecare,
când n-are-n tigră mai nimic.*

*Dar fiecare e sortit
să-și ia norocul la purtare,
când n-are-n viață vreo chemare
din infinitul rătăcit.*

*Așa cum gându-i răzgândit,
în lunga nopților visare,
și cel avut și cel ce n-are
au dreptul lor la pribegit...*

*Când crezi că ești prea fericit
și-n lumea ta e numai soare,
apare-o nouă provocare,
ca un taifun nemărginit.*

*Și uiți c-ai fost cândva pe val,
în viața asta plutitoare,
și-ajungi să crezi că fiecare
ar vrea s-ajungă doar la mal.*

*Și când ești vultur, leu sau corb,
și când ești stea strălucitoare,
trăiești cu gând de neplecare,
din viziunea ta de orb.*

*Nu mai contează vechiul mit,
al celor care n-au hotare,
ci doar ideea salvatoare
că viața ta nu s-a sfârșit.*

*Dar nici sfârșitul nu contează,
ci doar ce visul tău visează.*

*București,
29 ianuarie 2020*

ÎN AȘTEPTAREA MARELUI POTOP

*În mințile cu prea mult creier,
se lasă noaptea, uneori,
și, de cu seară până-n zori,
tronează cântecul de greier.*

*Și-n răsăritul încă neapus,
începe-un tămbălău de simfonii,
conflict stupid de false armonii
și de tăceri ce încă nu s-au spus.*

*De-acum nu mai e timp de irosit,
și nici în alte lumi de aruncat,
e vremea să aduni ce-ai exilat
și să culegi ce încă n-ai sădit.*

*În muntele cu creier supraplin,
cu neuroni ratați și cu sticleți,
e-un amalgam de nopți și dimineți
din care se-încropește un destin.*

*Destinul unui farsor atestat,
ce crește-n prostănaci salcâmi cu ciori
și vulturi condamnați să fie chiori,
când se aduce hoitul la palat.*

*Dar mințile de astăzi n-au vreun scop,
sunt cabestane prinse-n mai nimic,
cu meta-universuri într-un clic,
în așteptarea marelui potop.*

*București,
04 februarie 2020*

CONCHISTADOR DE CUVINTE

*Acum, când nălucirile se-arată
și noaptea pare-o liniște limbută,
adorm poezii-n zeamă de cucută
și vorba nu se lasă colportată.*

*Din pâlcuri de foneme umblătoare,
se simte câte unul cască-gură
și uită să o ia pe arătură,
ca un păcat în zi de sărbătoare.*

*Păcatele sunt, poate, fapte bune,
uscate la o margine de apă,
de-o vorbă certăreață și halapă,
ce face totdeauna ce nu spune.*

*Nespusele sunt spuse presupuse,
din amintiri ce-au fost cândva uitate,
și visuri de idei sofisticate,
cu turnuri de iluzii sus prea puse.*

*Din năluciri superbe și banale,
se zămislesc cuvinte ruginite,
ce-adorm pe pietre reci și istovite,
precum Sisifii ce-au cărat o vale.*

*Pe lume nu-s păcate păcătoase,
nici fapte bune-n fapt nepedepsite,
nici pedepsiri de fapte ponosite,
ci doar nimicuri pline de foloase.*

*E plină ziua de povești răskoapte,
cu sărăntoci sătui de bogăție
și cu bogați avizi de sărăcie,
ce dorm în papioanele de noapte.*

*Dar miza nu-s Sisifii, nici poezii
și nici diftongii-n haine de iluzii,
ci doar pilonii marilor confuzii
din trecătoarea nemurire-a vieții.*

*Și astfel ies la rampă muritorii,
cu trompe înmuiate-n șoricioaică,
ce-învăluie o vervă de hazaică.
în vaste semanteme peremptorii.*

*Dar eu, conchistadorul de cuvinte.
sunt totdeauna uns cu cele sfinte.*

*București,
12 februarie 2020*

TOTDEAUNA BEAT...

*De ce să dormi, când poți să te trezești
și, la lumina nopții, să afli cine-ți ești?*

*De ce să te trezești, când poți visa
la vremea de demult, uitată-n grija ta?*

*De ce să te grăbești, când poți s-aștepți
ca proștii să devină înțelepți?*

*De ce să cazi, când poți să urci la deal
Și, când te-întorci, să-ți faci un ideal?*

*De ce să nu ții pasul, de poți să-l ții prea mult
Și-n viitorul lumii să vezi ce știi demult?*

*De ce să nu faci față la ce-ai întors pe dos,
când dosul este osul ce ți-a rămas de ros?*

*De ce nu crezi că mintea-ți mai poate rod să dea,
când s-a uscat la soare de strălucirea ta?*

*De ce nu vrei să cauți în ce-ai pierdut în vis,
când regăsirea-n vise-i efectul interzis?*

*De ce mai crezi în vorbe și-n tine nu mai crezi,
când te-ai convins că-n toate există doar ce vezi?*

*De ce tot crezi că încă nu ți-a venit sorocul
să arzi în foc oceanul, s-aprinzi în gheață focul?*

*De ce ești mort în toate și viu în ce nu-ți ești,
când șansa ta-i jucată în stele și-n povești?*

*De ce urăști urâtul și nu iubești frumosul,
când toată lumea, astăzi, e tot mai sus cu dosul?*

*De ce te-ascunzi de stele, doar când apare ziua
și-n apele secate, mai bați și astăzi piua?*

*N-ai parte nici de parte și nici de-întreg nu ai,
Dar pui metonimia cu jarul pe vătrai.*

*Te arzi cu focul sacru, te stingi c-un cer senin
și-ți pui, în loc de vie, doar un butoi cu vin.*

*Și te îmbeți cu verbe ce vin din ce-i plecat,
De-aceea-n tagma vorbei ești totdeauna beat.*

București, 13 februarie 2020

ÎN TRE CONCRETUL LUMII ȘI FIUL EI ABSTRACT...

*Le știu demult, le văd mereu, le-ascult și le iubesc,
sunt tot ce-n văz se vede și-n nevăzut se simte,
ca vorba rătăcită-n deșertul din cuvinte,
ca sensul devenirii din lume în lumesc.*

*Dar nimănui nu-i pasă de-i gând sau fapt concret,
contează ce se vede, iar restu-i nevedere,
abstractul nu-i concretul născut fără vedere
și nici ce nu se vede în văzul de profet.*

*Abstractul nu-i concret, concretul nu-i abstract,
e doar un vraf de gânduri, ecuații și idei,
în care pui mereu ce nu mai poți să iei
și iei ce n-ai pus niciodată-ntr-un contract.*

*Pe drumul care duce undeva pe-un vârf de deal,
sunt pași ce trec și gânduri care-și fac vârtos de cap,
ca sensul fără sens când n-are cărmă, nici proțap,
ci doar un gând de ducă, un nimic și-un ideal.*

*Și astfel trece vremea, cu soare și nămol,
din două universuri nu poți să faci o farsă,
nici altă galaxie, nici rug, nici piatră arsă,
ci doar o altă cale de-a face golul gol.*

*De-s două universuri nu poți să le unești,
sunt infinituri oarbe și curbe paralele,
niciunul nu pătrunde în spațiul dintre ele,
niciunul nu înțelege preceptele lumesti.*

*Și totuși sunt în lume, fără a ști că sunt,
ca două nesfârșituri ce-n gol se ne-sfârșesc,
ca două idealuri ce nu se contopesc,
ca două tâmpole albe și anii lor cărunți.*

*Dar se întâmplă, totuși, în minți fără hotar,
s-o ia vreun gând aiurea prin infinitul mare,
prin jungla cognitivă sau chiar pe vreo cărare,
și-un neuron să treacă pe post de gând hoinar.*

*Negarea-i afirmare căzută cu succes
la primul ei examen în spațiul dintre faze,
unde nisipu-i verde și pietrele sunt oaze,
iar fluturii de noapte la ziuă n-au acces.*

*Dar eu am o idee de care nu mai scap,
o pot mereu cu mine-n rărunchi și-n scăfărlie,
e mult de-atunci, nici mintea mea nu știe,
de când mă dor într-una durerile de cap.*

*De-o viață mă trudesesc să fac contact
între concretul lumii și fiul ei abstract.*

*București,
16 februarie 2020*

S-ADORMI DIN NOU, CÂND TE-AI TREZIT...

*Nu-i important să vrei să zbori,
nici să pierzi timpul în cuvinte;
e important să iei aminte
că noaptea se sfârșește-n zori.*

*Da-începe iar în zori de zi,
și ține până-n ochi de seară,
ca orice noapte sedentară,
din care nu te poți trezi.*

*E important ce vrei să vezi,
când vine noaptea-n zori de zi
și toate orele-s târzii
iar tu continui să visezi.*

*Clepsidra ta nu-i ceas cu cuc,
pe care-l vezi când dă din cioc
și-aduce pacostei noroc,
precum uitările-n uituc*

*Căci ești sortit să fii buimac,
căzut din lună-n plină zi,
ca ploaia-n oaza cu chindii,
ca elefantul în hamac.*

*E important ce-i important,
în noapte-n zi și-n scăfârlii,
în balamuc și-n armonii
și-n infernalul truc galant.*

*De-aceea-i tare greu să poți
s-aduci o noapte la lumină,
în uragan, o zi senină,
și-un creier treaz în idioți.*

*Nu tot ce zboară-i de mâncat,
nu facem tort din avioane
și nici din licurici jamboane,
nici adevăr din ce-ai uitat.*

*Nu-i important ce-i de urzit,
când treci din somn în deșteptare,
e important de ești în stare
s-adormi din nou, când te-ai trezit.*

*București,
22 februarie 2020*

ESENȚE NETRECĂTOARE

*Esențele-și fac veacul în sticlute,
balsamuri și otrăvuri pentru toți,
artiști, savanți, pigmei, nebuni și hoți,
și pentru granguri, verbe și mândruțe.*

*Vin dintr-o lume plină cu de toate,
cu farsori, saltimbanci și ticăloși,
cu sfinți, cu prefăcuți, cu păcătoși
cu eroism, trădare și păcate.*

*Sunt tot mereu, subtile, parfumate,
perfecte ca o vreme ce-a trecut,
ca moartea unui univers pierdut,
sau ca ideea falsă de dreptate.*

*N-ai cum să știi de ce pot fi în stare,
pot să își facă job în iad și-n rai,
sunt peste tot, parfum și mucegai,
discrete, elegante, temerare.*

*Extrakte din tulpini, din maci, din verbe,
din struguri, din cucută, din venin,
au totdeauna ochi de cer senin,
și eleganța florilor superbe.*

*Și moartea, și virtutea și onoarea
sunt patrimoniul-n fapt universal,
precum oceanul-n creasta unui val
și valul ce-și asumă depărtarea.*

*Esențele-s idei nemărginite,
în mărginimea marelui abis,
când poarta Universului s-a-închis
c-un lacăt de cuvinte ruginite.*

*Esențele-s extracte din extracte,
cuvine ce apun, simboluri ce răsar,
și fapte consumate în zadar,
în sensuri infinite și abstracte.*

*Esențele sunt ultima fințare,
dintr-un concept cu umbre trecătoare.*

*București,
22 februarie 2020*

DUSUL DUS...

*Dusu-i dus ca orice dus,
într-un sens cu fundu-n sus,
nici în apă, nici în foc,
ci-ntr-un fes cu cozoroc.*

*Cel ce-i dus rămâne dus,
jos de tot, sau foarte sus,
între vorbe și tăceri,
peste tot și nicăieri.*

*Dusul poate fi pe jar,
la proțap sau pe grătar,
într-un spațiu nesfârșit,
sau în verbe, la bârfit.*

*Dusu-i dusul ce s-a dus,
unde nimeni n-a ajuns,
într-o zare sau pe-un nor:
într-un vortex, într-un dor.*

*Poate fi și doar plecat,
cu găina la ouat,
cu vreun verb la dus-întors,
sau cu creierul la stors.*

*Pe timp lung sau temporar,
poate-ajunge- într-un sertar,
ca proiectul ideal.
ca-înecatul scos la mal.*

*Totdeauna dusu-i dus,
precum soarele-n alt fus,
precum apa în noroi,
precum norii vieții-n noi.*

*Dusu-i uneori etern,
fie-n rai, fie-n infern,
în nimic, în univers,
dar și-într-un picior de vers.*

*De e vers, va fi pe rol
și-n palate, și-n nămol.
și-n savanți și-n prostănaci,
și-n stejari, dar și-n parmaci.*

*De aceea, când te-ai dus,
vraja sorții ți-a apus
și, în somnul dintre nopți,
îți duci viața printre morți...*

*Fiecare mort e-un dus,
unu-n jos, altul în sus,
unu-n soare, altu-n vânt,
unu-n cer, altu-n pământ.*

*Dar de vine înapoi,
Va fi iarăși rob ca noi.*

*,
București, 26 februarie 2020*

ETERNA MEA ETERNITATE

*Mă uit la tine, magică femeie,
dar nu te văd, mi-i văzul transformat,
și-ar trebui din nou reformulat,
cu ultimul cuvânt, cu ultima idee.*

*Nu mă aștept să caut vreo vedere,
în ochii lumii, poate și-n ai mei,
când mai puteam privi în ei cu ei
în zbor, în libertate și-n cădere.*

*Și nici nu știu de pot din nou vedea
lumina de atunci din prag de zbor,
spre limpezimea marelui izvor,
din care te privește steaua ta.*

*E steaua ta sau poate marea zare
și-i foarte sus, departe-n infinit,
în spațiul ideal nemărginit,
în care se privește orice floare.*

*Acolo, sus, cu ochi nu pot vedea,
căci ochii mei sunt ochi pentru pământ,
din care mă privește un cuvânt,
lăsat de tine, ieri, în calea mea.*

*De-atunci vederea lumii-i doar vedere,
dar eu nu văd cu ea nici cer nici drum;
acel cuvânt e văzul meu acum,
un văz etern în marea nevedere.*

*Te știi în infinit, te văd în soare,
în orbul strălucirii lui de foc,
te văd cu ochii minții-n orice loc,
idee-n ochiul meu netrecătoare.*

*Eternitatea n-are-n noi durată,
nici ochi de foc ce-n noapte se deschid,
eternitatea-i doar un spațiu vid,
din clipa de iluzii luminată.*

*Ideea mea-i parfumul dintr-o floare
o libertate-închisă-n spațiul dens,
dar spațiul lumii n-are-n sine sens,
ci doar o altă nouă-înfățișare.*

*De-aceea văzul meu e-un văz în sine,
o altă formă de-a dura, în vis,
nimicul dintr-un spațiu necuprins
și universu-înnobilat de tine.*

*În nevăzuta mea singurătate.
în loc de ochi, aș prefera un gând,
ca să te văd prin ochii tăi trecând
spre infinita ta complexitate.*

*Idee strâns legată-n vers de mine,
ți-aș construi-n ocean un Everest,
dintr-un troheu, un iamb și-un anapest
ca-n lumea mea să fi mereu-la tine.*

*Deplinu-n văzul meu e-un spațiu gol,
eu sunt nimic și nu vreun cineva,
căci doar așa-n nevăz mai pot vedea.
eternul drum-al marele simbol.*

*București,
26 februarie 2020*

IUBITA MEA DIN PARADIS

*Iubita mea din paradis,
mai dă-mi o noapte de infern,
din spațiul timpului etern,
în care-odată m-ai închis.*

*Am evadat atunci din el,
printr-o capsulă de țânțar,
să văd oceanu-n ochi de far
și faru-n ochii de cățel.*

*Dar m-am trezit din puț în lac,
cu broaște, șerpi și brotăcei,
cu păpurișul de sub ei,
din care mi-am făcut hamac.*

*Și am rămas așa pe rol,
cu ochii tăi într-un papuc,
jurând să nu ți-i mai aduc,
din lăstăriș și din nămol.*

*Dar un brotac m-a tras de nas,
și de urechi, doi răcănei,
și-am zis că, poate, numai ei
te-or lămuri de ce-am rămas.*

*De-aceea, te invit la noi,
cu garderoba ta cu tot,
din care poate pot să scot
un cuib de cuc și-un pițigoi.*

*Adesea, lacu-i paradis,
când crezi că lumea este-n el
și nu doar sufletul rebel,
pe care-odată l-ai închis.*

*Iubita mea de la palat,
să știi c-am să regret sublim,
că n-am crezut în ce nu știm
și n-am știut ce n-am aflat.*

*De-acuma sunt rebel și eu,
pe lacul meu cu păpuriș,
și, poate, noaptea, pe furiș,
am să-ți arăt castelul meu.*

*Și, dacă-ai să mai rămâi,
ți-oi pune-un șarpe căpătâi.*

*București,
27 februarie 2020*

CONDIȚIA DE CREIER

*Deși-i închis în colivie, conduce tot și știe tot,
cărările îi sunt cât drumul de la pământ până la lună,
în lumea lui încap de toate, de-s adevăr sau de-s minciună,
c-așa e-n universul nostru când ești doar om și nu robot.*

*De ce o fi așa nu știe nici vreun savant, nici Dumnezeu,
și n-are nicio importanță de ce un creier nu-i picior,
ci doar un fel de rara-avis într-un cuiar conducător,
așa cum toate-s rânduire în ce crezi tu, în ce știi eu.*

*Deși e-n cap, el poate trece în mână, -n inimă, -n picior,
cu gardienii-i din elită, axoni, mieline sau dendrite,
cu neuronii plini de verbe și prin sinapse obosite,
prin tot ce-înseamnă informații, pământ, cenușă și izvor.*

*E rece ca o zi fierbinte și sănătos ca un țăntar,
cunoaște totul, dar nu simte, nu are senzori, ci iscoade,
nu se-încumetă să-și arate prea-cenușiul la parade,
ci doar impulsul care-i spune că el e rege, nu cizmar.*

*Dar câteodată inimioara, ce-i dă și lui bătaie de cap,
își ia simțirea la purtare și-i cere-un strop de bărbăție
de care și un creier aspru ar trebui măcar să știe
că-n lumea asta-i și iubire și nu doar creier și proțap.*

*Dar el, damnat ca să trăiască într-o cenușă fără foc,
nu se trudește să-înțeleagă ideea vieții în mișcare,
căldura, teama, viața, altfel decât pământul plin de soare
și ecuația abstractă din verbe, sensuri și noroc.*

*București,
27 februarie 2020*

CÂND MINCIUNA-I ADEVĂR

*În balanța mincinoasă, unii-s rău și alții-s bine,
cei ce-s răi rânjesc la lume, cei ce-s buni sunt răi cu sine.*

*În nisipul din clepsidră, bate-un vânt de vreme rece,
vântul poate fi minciună, dar nisipul tot va trece.*

*Ea, minciuna-i tot pe valuri, nu e chip s-o potolești,
Ea se regăsește-n toate și-n tot locul o-întâlnești.*

*Fără ea, ești bun la toate și faci tot ce se mai poate,
dar cu ea ești tare-n toate, dacă știi să dai din coate.*

*Dat din coate-înseamnă cale, dat cu cotu-i informare,
mers pe drum și căutare într-o cheie umblătoare.*

*Dar minciuna-i fată bună, când se știe să se spună,
însă-i foc și mătrăgună, dacă spusa nu-i de-a bună.*

*Uneori, te sare gardul, alteori la cap te bate,
câteodată te alintă și din ceasul rău te scoate.*

*Deseori, minciuna însăși poate spune adevărul,
paradoxul ei de bază, care-n iad coboară cerul.*

*Dar și pe pământ e bună, când n-ai șansă de scăpare,
nici din viață, nici din moarte, nici din crăpătul de soare.*

*O minciună-i colosală, alta bate apa-n piuă,
de cu zori și până-n seară și din seară pân-la ziuă.*

*Ea-i esența omenească ce te bagă în păcate
și tot ea te-învață trucul de-a pătrunde în cetate,*

*în cetățile de scaun ale gândurilor negre,
și-n perversa îndoială a iubirilor integre.*

*Toți mințim, că-n văzul lumii, doar minciuna mai
contează,
adevăru-i mai tot timpul vorba care deranjează.*

*Și pe tine, și pe altul, de-i bărbat sau de-i femeie
și pe omul plin de planuri, și pe cel fără idee.*

*Poate numai sfântul Soare o mai ști tot adevărul,
dar și el se-ascunde-n noapte și cu el se stinge cerul.*

*Fără el, apare luna, între stele arzătoare,
meditând la soarta lumii și la fratele ei, Soare.*

*Dacă toate-ar fi-înțelese ca un rău de rasă bună,
n-ar mai fi pe lume vorbe, nici oroare, nici minciună.*

*Dar cum toate sunt de toate și-și fac treaba-n sensul lor,
adevărul și minciuna sunt doar vorbe de decor.*

*Undeva-n adâncul lumii, unde arde veșnic focul,
adevărul și minciuna își mai află și-astăzi locul.*

*Poate-acolo-n veșnicie, gând cu-alt gând se întâlnește
și vorbesc ca două vorbe despre iad, pe pământeste.*

*Poate-n altă galaxie cerul lumii-i doar pământ,
adevărul din minciună și non-sensul din Cuvânt.*

*București,
29 februarie 2020*

NOAPTE LUMINOASĂ...

*Dacă-aș ști că-ți stau în cale, aș sui pe munți de gânduri,
ca o sevă ponosită, ca adâncul din pământuri.*

*Aș zidi în nori seninul și durata trecătoare,
iar din cer ți-aș face doruri și cuvinte călătoare.*

*Aș trăi măcar o vorbă-n necuprinsul din cuvinte
și-n păcatele duratei aș planta ecouri sfinte.*

*Ți-aș deschide-n zori fereastra și-aș ruga un vis să zboare
spre imensa libertate dintr-o clipă trecătoare.*

*Aș găsi din nou lumina stinsă-n gânduri de-un tăciune,
și te-aș face zi cu soare, cer senin și-înțelepciune.*

*Și n-aș trece-n nicio zare din eterna-mi mărginire,
ci doar într-un con de umbră din imensa-ți strălucire.*

*Aș sădi măcar o frunză peste crăpătul de soare,
și-aș dura în ochi-ți limpezi limpezimea din izvoare.*

*Aș rămâne lângă tine ca o clipă nevăzută,
ca o liniște-n furtună, ca o frunză necăzută.*

*Și ți-aș dăruî în taină haina mea de clorofilă,
să o-îmbraci când va fi soare și de noapte-ți va fi milă.*

*Știu că tu vei fi acolo, unde ești, unde ți-i locul
ca o apă curgătoare, care stinge-n viață focul.*

*Vei rămâne veșnic floare, fără timp, fără durată,
ca o stea netrecătoare, ca o liniște curată.*

*Suntem toți durați ca omul din gândire, foc și vatră,
unde soarele n-apune, unde piatra-i tot de piatră.*

*Însă tu rămâi aceeași, chip frumos cu ochi de soare,
unde timpul n-are umbre, unde dorul tot mai doare. .*

*Nu mai știu nimic de tine, ai plecat cândva de-acasă
și de-atunci zăresc lumina doar când noaptea-n gând se lasă.*

*Dar, în noapte, totu-i noapte, timp, luceferi și-întuneric,
numai gându-și face veacu-n universul lui eteric.*

*Da-n lumina mea din gânduri, tot mereu te văd pe tine,
ca pe-o floare ce-înflorește, ca pe freamătul din mine.*

*Știu că-n zarea dintre gânduri, vei fi iar la noi, acasă,
ca luceafărul de ziuă într-o noapte luminoasă.*

*București,
29 februarie 2020*

RESETĂRI ENDOGENE

*Nu ne pasă dacă verbul este stradă sau alee,
dacă versul scris în grabă e doar vers sau epopee.*

*Un poem e ca poemul, plânge, cântă și dansează,
sau se-închide-într-o petală unde doarme și visează.*

*Nu e important ca gândul să se-încurce c-o idee
și nici dacă-n viața asta ești bărbat sau ești femeie.*

*Uneori, bărbatul pare doar un pantalon cu fustă,
iar femeia, câteodată, nu e cobră, ci mangustă.*

*Toate sunt cum pot să fie, cum vor, cum se nimereste,
numai patima-i ca ura care nu se convertește.*

*Ea nu vede, nici n-aude, nici nu poate, nici nu știe,
e doar fixă și rigidă, precum mortu-n agonie.*

*Oamenii nu sunt ca piatra, sunt așa cum le e leacul,
harnici, când primesc pomană, leneși, când îi cheamă veacul.*

*Iar cei toți nu-s toți în toate și nici toți ca fiecare,
fiecare-și cară crucea doar în propria-i spinare.*

*Crucea ta e-un lucru-n sine și-i nedemn s-o poarte altul,
numai ea te-îmbogățește cu adâncul și înaltul.*

*Oamenii nu sunt cuvinte, da-n cuvânt trăiește viața,
ca ideea în gândire, ca-n lumină dimineața.*

*Vine-o vreme-n care omul iese din discriminare
și-și închipuie că este ce-și dorește cel mai tare.*

*Poate fi la patru ace când își coase singur sacul,
când c-o mână ține ața și cu alte patru acul...*

*De aceea, el, în toate, drege, face și desface,
și când strigă-n gura mare, și când doarme și când tace.*

*Omul este-o făcătură dintr-un gând ce se gândește,
care trece-n tot ce știe și în tot ce-și mai dorește.*

*Dacă îndrăznește-încearcă, dacă-încearcă poate-i ține,
viața nu-i bătută-n cuie, uneori și rău-i bine.*

*Apele se duc la vale, văile nu suie-n dealuri,
iar atunci când totul curge, e nevoie și de maluri.*

*Altfel apa s-ar tot duce și-ar cuprinde-n valuri cerul,
fără șansa de-a cunoaște adevărul și misterul.*

*Nicio șansă nu-i neșansă, deși ar putea să fie,
zburător e cel ce zboară, știutor e cel ce știe.*

*Toate cărțile-s savante, iar savantu-i om de carte,
ce trăiește-n cognosferă și nu-n pătimiri deșarte...*

*

*...Și ne ducem ca ideea resetărilor profunde,
unde roțile-s pătrate și pătratele-s rotunde.*

*De aceea, totdeauna, resetarea-i necesară,
pentru orice lucru-n sine, pentru sinele de-afară.*

*București,
02 martie 2020*

ETERNUL EU NECUNOSCUȚ

*Nu vreau să știu, de fapt, nimic,
deși-s căzut, tot mă ridic.*

*Chiar dacă-mi sunt un mare gol,
tot am puterea să mă scol.*

*Îmi place sensul vertical,
când un ocean se mută-n val.*

*Și urc cu el pe-un stâlp de fum,
chiar dacă sunt doar dor și scrum.*

*E important ce cred că pot,
când sunt nimic, pe post de tot.*

*De-aceea-mi place să mă joc,
Cu stelele ce ies din foc.*

*Mai cred și-acum că orice stea
e-o nouă cale-n calea mea.*

*Nu pot s-o văd, dar o privesc
c-un ochi de soare pământesc.*

*Acolo-n miezul din pământ,
trudește ultimul-cuvânt.*

*Și-o inimă ce bate-n el,
la ea, acasă, în castel.*

*Și arde, precum ard și eu,
pe rugul sufletului meu.*

*Dar pot să ard pe orice rug,
sunt foc din focul ignifug.*

*Iar focul meu cel mai aprins
se întetește când e stins.*

*Atunci el arde mai cu... foc,
în orice gând și-n orice loc.*

*Gândirea n-are vreun iubit,
și nici vreun gând de regândit.*

*Când știi, înseamnă că nu știi
de ce savant nu poți să fii.*

*Nu poți să fii nici idiot,
că ăsta-n viață știe tot.*

*Doar dacă ești băiat deștept,
mai poți să faci câte-un gheșeft...*

*Filozofie de țânțar,
ce crede-n marele lui har.*

*Țânțaru-i sadic și viclean,
ca orice monstru pământean.*

*În pielea lui n-ai vrea să-încapi;
de intri-acolo, nu mai scapi.*

*Și chiar de poți din ea scăpa,
va fi amar de pielea ta.*

*Amaru-i dulce, uneori,
când te trezești copil de flori.*

*Și chiar de nu te mai trezești,
rămâi mereu așa cum ești:*

*Un văz în văzu-ți nevăzut,
eternul tău necunoscut.*

*București,
03 martie 2020*

IDEEA MEA DIN MIEZ DE NOAPTE

*Ideea mea din miez de noapte,
ce porți în ochi o zi senină;
din întuneric faci lumină
și din lumină umbre moarte.*

*Acum e vreme peste vreme,
iar vremea-i rece-n calendare,
se sting luminile solare,
și bate vântul prin poeme.*

*Chiar dacă inima ne cere
s-aprindem focul prin cuvinte,
în gheața nordului fierbinte,
va fi aceeași grea tăcere.*

*Din când în când, vreo auroră
mai face cerul să se-anime,
ca un poem ieșit din rime,
sau ca o liniște sonoră.*

*Dar gândul meu n-ajunge-n norduri,
e mult prea frig și prea departe,
și-o lume-întreagă îl desparte
de valul ce se sparge-n fiorduri.*

*Și n-am vreun spărgător de gheață,
nici vreun aisberg în avangardă,
ci doar un gând ce stă în zgardă
la poarta norilor de ceață.*

*De-aceea, noaptea-mi pare ternă,
și lungă ca o zi-lumină,
la care îngerii se-închină,
în libertatea lor eternă.*

*În miez de noapte-mi bate gândul
la poarta soarelui din creier,
când eu în visul meu cutreier,
de-atâta vreme, numai vântul.*

*Un vânt ce bate, când nu bate,
o vreme pusă la bătaie,
de pietre, vreascuri și noroaie,
din care nimeni nu te scoate.*

*Doar o idee contra-vreme,
un fel de soare-n miezul Terrei,
m-adună din străfundul erei
și mă scufundă în dileme.*

*Din ele n-am să ies vreodată,
c-așa-i ideea rostuită:
să caute mereu ispită
în sensul care nu se-arată.*

*Iar când se-arată-i contrasens,
în infinitul Univers.*

București, 05 martie 2020

CORBĂIT

*Un corb cu scăfârlie de cancan,
ce n-are-n viață nicio trebuință,
și-a scris cu pana ultima-i dorință:
s-ajungă-n parlamentul din maidan.*

*Dar parlamentul n-are-un post de corb,
pentru-un cules mai negru ca o cioară,
chiar dacă croncănita-i centenară
și-n ochiul ei privește-un secol orb.*

*Un secol fără ochi e-un contra-sens,
ca un ciomag care-a mai spart o oală,
ca un cuvânt umplut c-o vorbă goală,
dintr-un nimic considerat imens.*

*De-aceea, el detestă ochii-închiși,
e mult prea ternă viața pe orbite,
el și-ar dori doar legi mai potrivite
și-un veac de morți cu ochii larg deschiși.*

*Cu ochi de morți care privesc la corbi,
sclipind ca focul mărilor din stele,
sau ca un cer închis între zăbrele
de-un maidanez stilat cu ochii orbi.*

*E dreptul lui de corb la favoriți,
de-aceea, va propune-o nouă lege
c-un croncănit din care se-înțelege:
deschideți ochii, oameni, când muriți.*

*Deschideți ochii-n moarte pentru corbi,
chiar dacă-i noapte-n ochii voștri orbi!*

*București,
11 martie 2020*

PĂCATE SFINTE...

*Cuvintele-n cuvinte își vorbesc,
silabele scot, toate, câte un sunet,
în nori se-ascund căruțele cu tunet
și-n plan semantic toate se-ntâlnesc.*

*Se iau la harță sau își dau cu cotul
și pun la cale-n verbe conspirații,
în timp ce-n ochii lumii par ca frații
care-și împart în viața asta totul.*

*Dar lumea nu-i așa cum o privești
și nici cuvântul nu mai e cuvânt,
s-a stins și el ca focul din pământ
în vatra arsă-a vorbelor lumești.*

*Pe noul rug, trec nopțile la fel,
și-un soare arzător, cu dinți de lapte,
adoarme-ntr-un salcâm cu mere coapte,
visând la nori, la cer și la răzbel.*

*Cuvântul cheie-i astăzi general,
cu zece stele care-i cară carul
unui război ce-și poartă port-samarul
precum concretul faptul ideal.*

*Dar nimeni nu-nțelege înțelesul
unor cuvinte-n grabă reciclate,
ce fac din ziua bună miez de noapte
și din non-sens un sens ce-și uită sensul.*

*De-atâta-ncărcătură pe cuvinte,
păcatele devin... păcate sfinte.*

*București,
12 martie 2020*

CU JOSU-N SUS

*Sunt vremuri care n-au vreo rațiune
și rațiuni ce n-au acces la vreme,
ci doar la prea târziu sau prea devreme,
la minți ce n-au ajuns la-înțelepciune.*

*Înțelepciunea-i, azi, o floare rară,
un timp trecut, o vorbă desuetă,
ce nu-și mai are rostul pe planetă,
de-aceea, musai, trebuie să piară.*

*În locul ei, au pus o tigră goală,
ce face și desface chestiunea,
înlocuind, în toate, rațiunea
cu somnul ei din marea pricopseală.*

*Dar vremea, -n veacul nostru, n-are vreme,
secundele devin eternitate,
iar legile, nat-uri sofisticate
și verbele doar simple semanteme.*

*Înțelepciunea nu mai e la modă,
deci, toți cei înțelepți nu mai contează,
sunt importanți doar proștii ce visează
la vremea lor simplistă și comodă.*

*Nu-i nicio minte, astăzi, înțeleaptă,
de fapt, nici nu contează, azi, vreo minte,
contează doar potopul de cuvinte
și vorba ticăloasă și nedreaptă.*

*Contează, azi, să ai calculatoare,
să butonezi, tâmpit, la tastatură,
să dai cu bitul vremii peste gură
și să te crezi, în englezisme, tare.*

*Dar ai ieșit complet din poezie,
din vorbele cu tâlc, din rostuire,
din tot ce-înseamnă magică gândire,
punând în locul sacru nerozie.*

*Nimic din ce există nu există,
iluzia-i din nou realitate,
în creierele goale vântul bate
și golul cu prea-plinul coexistă.*

*Prozaicul devine poezie,
Abstractu-și face veacu-n concretețe,
tot ce-i urât devine frumusețe,
iar clipa-i, de când lumea, veșnicie.*

*Înțelepciunea intră-n carantină,
un virus cu coroană sare calul,
corabia-și ucide-provă valul,
iar noaptea minții iese la lumină.*

*Și-n vremea asta oablă și nedreaptă,
prostia-i mai cu moț ca mintea înțeleaptă.*

București, SMC, 17 martie 2020

CU SUSU-N JOS

*Atâția oameni se cufundă-n alții,
în căutarea clipelor pierdute,
ce-n amalgam de vrute și nevrute,
au complicat atâtea complicații.*

*Trăind ca altul nu te simți mai bine,
ci, uneori, ca naiba, mult mai rău,
dar fiecare altul-și are altul său
și fiecare sine-și are propriul sine.*

*Copacul sare-adesea-n sine gardul,
sătul de vânt, de gând și de pădure,
de curpeni, de ciuperci și de secure,
de tot ce-aduce clipa și hazardul.*

*De veacuri, cei puțini le au pe toate,
iar multele în viață sunt puține,
plecarea se conține-n cel ce vine
și imposibilul, de fapt, se poate.*

*Azi, unșii își au creierii-n picioare
și-și pun pantofi de lux în scăfârlie,
boierul se lipește de moșie,
iar ce-i frumos e doar o arătare.*

*Tăcuții sar prea sus din vorbă-n vorbă,
iar pe limbuți mai nimeni nu-i ascultă,
vederea lumii este-n om prea scurtă
și înțelepții-s ca măraru-n ciorbă.*

*Cei ce se-afirmă, practic, nu există,
căci existența nu-i doar afirmare,
nici ochi ce văd, nici fapt, nici constatare,
ci doar o carapace egoistă.*

*În Eu, contrează tot mai mult Non-Eul,
din rai se vede totdeauna raiul,
în spic există totdeauna paiul
și-n basm, cel rău e totdeauna zmeul.*

*Dar unii zmei au fețe de vedete;
sunt peste tot, în corturi și-n palate,
cu mințile-n ne-minte transplantate
și inima-n papuci și în corsete.*

*Căci tot mai sus înseamnă scufundare
și tot mai jos, cădere în urcare.*

*București, SMC,
17 martie 2020*

MEMORIA UITĂRII

*Timpul n-are timp de timpuri,
viața n-are timp de vieți,
noapțile nu-s dimineți,
zorile nu sunt amurguri.*

*Noapțile nu sunt albastre,
florile nu sunt surori,
nici surorile nu-s flori,
nici mulțimile sihastre.*

*Pietrele nu sunt de piatră,
piatra nu-i concept fluid,
nici solvabilă-n lichid,
dar durabilă în vatră.*

*Arde-n foc ca focu-n viață
și se sparge ca un nor,
când se-întoarce la izvor,
ca-înserarea-n dimineață.*

*Focul nu-i permite mării
să pătrundă în pământ,
ci în fratele ei vânt
și-n memoria uitării.*

*Nici uitările nu uită
ce-au aflat, ce-au fost odată,
ce-a trecut în altădată,
sau în piatra lustruită.*

*Din teribila uitare,
mai nimic nu ne rămâne,
nici ce-a fost, nici ce se spune,
când apusu-n noi răsare.*

*În imensa ei uitare,
doar memoria-i răsare.*

*București, SMC,
17 martie 2020*

CUVINTE PE CUVÂNT

*Mai caut ecuația aleasă
din Universul Marelui Abstract
și vinu-n via încă neculeasă,
să-l dau arvună Noului Contract.*

*Dar încă batem palma, vorba-i vorbă
și rostul nostru-i bine rostuit,
nu viscolește ca măraru-n ciorbă
și nici nu pleacă iarna la cosit.*

*Bătutul palmei-i ultima strigare
din veșnicia pusă pe-un obraz,
în care nu există-îngândurare,
dar nici garant în ultimul necaz.*

*În lumea non-concretă, tot se poate,
dar tot nu-înseamnă-n viața asta tot,
chiar dacă într-un tot găsești de toate,
contează doar aceia care pot.*

*Nu pot balenele pe cer să zboare,
nici stelele să-înoate în ocean,
un Stradivarius n-are căutare
pe strunele viorii de cocean.*

*Dar, toamna, când porumbul se culege,
copiii, din coceni, își fac viori
și cântă, pe tăcute, -n altă lege,
din care își storc vise, uneori.*

*Și-n visul lor răsună-o viață-întreagă,
de foști și deveniți violoniști.
ce-așteptă-n zori ca roua să-înțeleagă
mesajul cocenarilor artiști.*

*Abstracți ca sunetul ce, niciodată,
nu va sui pe scenă un cocean,
dar și reali, ca vorba răsturnată,
ce poartă-n ea cuvânt de pământean.*

*Dar Universul ăsta plin cu goluri
nu știe mai nimic din ce va fi,
când toate-n tot vor deveni simboluri
și noi de toate-acestea nu vom ști.*

*Vom trece Rubiconul în tăcere,
cămila va fi, poate, doar desen,
iar elefantul verb la nevedere
și gândul nostru, un calup de zen.*

*Vom emigra cu toții-n ecuații,
pe un tărâm de cyber și de vânt
și vom trăi în alte complicații,
departe de lumină și Pământ.*

*Va mai rămâne doar o-închipuire
și un amurg ce-și face veacu-n vânt,
iar din imensa lumii rostuire,
un haos de cuvinte pe Cuvânt.*

*Deja trăim cu toții-n necuprins,
când peste verb luminile s-au stins...*

*București,
31 martie 2020*

LUMINA NU PRIVEȘTE, CI ORBEȘTE

*Mă duc cu gându-n altă galaxie,
dar noua galaxie n-are gând,
nici vreun parcurs prin vorbele de rând,
nici vreun finit din marea-i veșnicie.*

*În galaxia asta nu-i un Soare,
ci mii de sori care răsar și-apun,
ca gândurile omului nebun
din cea mai nesperată disperare.*

*În orice disperare-i o speranță,
speranța-n viață-i singurul reper,
din care disperările nu pier,
ci-și ard pe ruguri ultima esență...*

*Le pun pe toate-ntr-un sertar cu vise,
îmi fac din ele camarazi de drum
și-un ideal solid pe-un stâlp de fum
dintr-un focar de verbe interzise.*

*Nu mă împac cu gândul ros de gânduri
și nici c-o galaxie pentru sori,
în care nu există muritori
și nici vreun rând ce scrie printre rânduri...*

*Și mă hlizesc la sinele din mine,
ostracizat ca un picior de lemn,
dintr-un amurg de semne fără semn
ce-mi fac mult rău din ce cred eu că-i bine.*

*Probabil nu-i de mine-n altă parte,
nici pe cuvânt și nici în galaxii,
sunt prea nimic pentru ce-înseamnă-a fi
și prea-înțesat c-un iz de oale sparte.*

*Și totuși vreau să plec din galaxie,
c-un pașaport de diplomat pe vis,
când frontiera Soarelui s-a-închis
și am evadat din ultima robie.*

*Robia-i o credință ce vorbește
în bravul ochi care se uită-n sus,
da-n orice spusă ce-n cuvânt s-a spus
lumina nu privește, ci orbește.*

*Sunt și lumini ce-n lume luminează
un drum, un gând, o zare, un amurg,
un vis de zori din visele ce curg,
atunci când visul la alt vis visează.*

*În orice galaxie vorbitoare,
Lumina din cuvinte-i orbitoare.*

*București,
02 aprilie 2020*

UN VIRUS CU COROANĂ

*Un virus cu coroană și safire,
un fel de invizibil dictator,
s-a-încăunat în spațiul tuturor;
și-a declanșat războiu-n omenire.*

*Și-a depășit ideea și consemnul,
din slujitor a devenit monarh,
un unic și feroce autarh,
ce-atacă frunza să distrugă lemnul.*

*Dar toți cei toți s-au pus din nou la treabă,
în spațiul lor viral și contondent,
și l-au somat pe noul lor dement
să treacă la ucis cât mai degrabă.*

*E timpul ca să-și facă datoria,
să piară toți bătrânii de pe Terra,
c-așa o cere-n era noastră, era,
când moartea-înnobilează veșnicia.*

*Au pus pe creier pietrele de moară,
și, între ele, rangul de bătrâni
ce dau de furcă noilor stăpâni,
și nu-înțeleg că trebuie să moară.*

*Bătrânii nu mai au vreo rațiune,
sunt toți, cum cred stăpânii, inutili,
arată rău, sunt triști, bolnavi, umili,
gunoaie denumite-înțelepciune.*

*Înțelepciunea, astăzi, nu-i acasă,
s-a dus cu dricu-n cimitirul minții,
ca un smintit ce și-a ucis părinții
și de trecutul lumii nu-i mai pasă.*

*Se-întrezărește-o lume fără minte,
o spun smintiții vremii, cu cinism,
de-aceea, au creat un mecanism
de-atac cu drone, viruși și cuvinte.*

*Se dau în stambă, regele-i susține,
se inventează viruși și cretini,
ce fac din oameni ținte și ciulini,
în vântul care calcă pe ruine.*

*Dar virusul, ca rege, nu-înțelege,
c-a fost creat și n-a căzut din pom,
și-atacă, fără noimă, orice-i om,
căci legea, pentru viruși, n-are lege.*

*Da-i bine și așa, căci moartea-i moarte,
iar cei muriți sunt doar acei ce mor,
și nu mai strigă-n lume tot ce vor,
iar lumea lor se mută-n altă parte.*

*Sunt prea mulți oameni, șapte miliarde,
iar anu-acesta vor fi, poate, opt,
pământul însuși pare-un glob răscopt
cu poli de gheață-n miezul care arde.*

*Și oamenii, tot timpul, se-înmulțesc,
sunt mult prea mulți și greu de controlat,
e multă-îngrijorare la palat,
dar virușii-i ochesc și-i nimicesc.*

*Un virus cu-coroană nu te lasă,
de-aceea, oameni, stați cuminiți acasă.*

*București,
03 aprilie 2020*

PROST ȘI ORB

*Știe sau nu știe, nu contează,
el totdeauna dă fălos din gură,
ca o flașnetă roasă de uzură
sau ca un vis care în vis visează.*

*De-i galonat sau simplă ordonanță,
de-i doar un nimeni care ține calul,
el știe ce nu știe generalul
și-i plin de gol, de el, de importanță.*

*Nu știe ce înseamnă-însemnătatea,
nici altfel decât crede el că crede,
se-încrede-n doar ce crede el că vede
în ceața care-învăluie dreptatea.*

*Nu-i vreme, nici devreme, nici non-vreme,
s-arunci noroi peste om ce moare,
la morți se-aprinde doar o lumânare,
nu răutăți și judecăți extreme.*

*Dar asta nu contreză pentru greier,
el cântă tot mereu pe-aceeași strună,
ca spusele ce-n spuse se adună
în fraze, fără verbe, fără creier.*

*Ce-i omeneste, azi, nu mai contează,
nici pentru morți, nici pentru omenie,
nici pentru angajatul cu simbrie
ce uită-n somn ce-n miez de zi visează.*

*Pe limba lui, cuvintele-s o farsă,
ce tac chitic când dau mereu din gură,
captate de aceeași trăsătură
a minții formatate-n vorba-întoarsă.*

*Nu are har, nici clasă, nici măsură,
nici simț comun, nici haz, nici competență,
nici creier să perceapă vreo esență,
ci doar un cretinism fără măsură.*

*Un cretinism damnat să fie lege,
o minte bulbucată și vicleană,
perversă și total nepământească,
de care, mâine, praful s-o alege...*

*E doar un rob pe fosta lui moșie,
cu creierul orbit pe veșnicie...*

*București,
04 aprilie 2020*

ȘI FLORILE VORBESC...

*Mă bucur când tăcerile apun,
mă bucur când cuvintele vorbesc,
mă bucur când iubirile iubesc,
mă bucur când ce-i rău devine bun.*

*Nu mă-întristez când timpul n-are timp
să-și potrivească ceasul la trecut,
nici când vederea-i văzul nevăzut
și timpul n-are ochi de anotimp.*

*Sunt toate cum se văd, nu cum au fost,
când lumea-n altă lume s-a schimbat,
când cei ce pleacă încă n-au plecat
și rostuirea nu-și mai are rost.*

*Dar tot mă bucur când mai văd vreun văz,
chiar dacă văzul vede totu-n rău,
iar sinele nu-și vede eul său,
și calul n-are ochi pentru ovăz.*

*În lumea asta totu-i prea făcut
din lucruri care n-au vreun contrasens,
nici în nimic și nici în ce-i imens,
nici în cuvântul simplu și tăcut.*

*Dar eu mă bucur, astăzi, pentru tot,
indiferent de-i soare sau de-s nori;
pe cerul care n-are căpriori,
veghează totdeauna un robot.*

*Ne e văzut de nici un văzător,
dar el își face treaba, nevăzut,
într-un prezent ce n-are vreun trecut,
și-într-un trecut ce n-are viitor.*

*Pe cerul lumii, n-am văzut vreun sfânt,
nici în vreun sfânt vreun colțișor de cer,
dar toate stelele, la ziuă, pier,
iar soarele răsare din pământ.*

*Nu iau cu mine nici un strop de vis,
când intru-n văzutul încă nevăzut,
din care văzul lumii s-a născut
și porțile luminii s-au deschis.*

*Dar las o dâră cu parfum de tei,
din teiul care încă n-a-înflorit.
în care totdeauna am privit,
cum înfloresc pe ramuri ochii mei.*

*Mă bucur când cuvintele-înfloresc,
înseamnă că și florile vorbesc.*

*București,
04 aprilie 2020*

POARTA CASEI

*În poarta casei nu mai bate vântul,
nici în amurg și nici măcar în zori,
când ceru-și spală ochii în culori
și-n galaxie-i de planton Pământul.*

*Pământul n-are astăzi porți în casă,
nici case destinate pentru porți,
nici cruci la poartă pentru cei ce-s morți,
ci doar un altfel de a spune-acasă.*

*Acasă ești unde te duce viața,
în zori de zi, în noapte, în amurg,
în caravana verbelor ce curg
când miezul nopții bate dimineața.*

*Și astfel trece vremea fără vreme,
a ruginit cormanul fără plug,
s-au exilat luceferii pe rug
și adevărul lumii pe dileme.*

*Căsuța de acasă și-a luat zborul
spre infinitu-închis într-un destin,
iar oamenii acasă nu mai vin
și-a fost secat, din viața lor, izvorul.*

*Nu-i vina nimănui că n-au o poartă,
în libertate, porțile se-închid,
ce-a fost prea-plin devine astăzi vid,
iar rânduiala-i doar o vorbă moartă.*

*S-au dus la naiba porțile de ieri,
și-n locul lor s-a instalat un gol,
în creiere-i doar iarbă și nămol,
iar mințile-au plecat spre nicăieri.*

*Pământul a fugit și el de-acasă
la cei ce-au dat un leu schilod pe el,
la porți privește-o umbră de vițel,
iar noua noapte peste tot se lasă.*

*Sunt toți plecați, vreo șase milioane,
slujesc cu sârg la noii lor stăpâni,
iar fetele-și țin creierii în sân,
și mințile-n noduli de silicoane.*

*N-a mai rămas nimic din libertate,
sunt între gratii munții din cuvânt,
iar verbele de astăzi latră-n vânt,
și-i iar închisă poarta de cetate.*

*Cetățile sunt noi fortificații
de libertăți, zorzoane și laptop,
de minți acreditate de-un potop
ce deturnează vocea unei nații.*

*Dar clipa erei noastre nu mai vine,
iar poarta casei plânge-n ochi, la tine.*

București, 04 aprilie 2020

SĂ NU-ȚI CREZI VĂZUL CE NU VEDE

*Mă simt mai bine fără mine,
de-atâta bine-mi vine rău,
de-atâta rău m-am făcut bine
ca orice om pe drumul său.*

*Și mă tot duc unde m-oi duce,
în mine însumi sau în vânt,
cu pașii răstigniți pe-o cruce
ce-și trage seva din pământ.*

*Mă-închid în lacrimă c-o sfoară,
într-un amurg pe-un colț de cer,
când stelele încep să doară
și verbu-mi este temnicher.*

*Nu mă aștept să-mi dea vreo veste,
din ce e azi, din ce-a fost ieri,
nici să mă mintă c-o poveste
despre-un nimic de nicăieri.*

*Dar îl cunosc de-atâta vreme
și văd ce nu e de văzut
în certitudini și dileme,
în ce nu cred, în ce-am crezut.*

*Îl las să-mi spună ce nu-mi spune,
și îl ascult când nu-l ascult,
dar și minciunile sunt bune,
când verbul a murit demult.*

*Mă uit la umbră-i cu durere,
deși e mort, îl cred că-i viu,
dar se dizolvă-în tăcere,
când bate toaca în pustiu.*

*De-aceea eu mă simt mai bine,
când văd ce n-ar fi de văzut,
când amintirile-s ruine
și-n văz, un văz necunoscut.*

*Să nu-ți crezi ochiul care crede,
în văzătorul ce nu vede.*

*București,
05 aprilie 2020*

GARANT

*În amintirile sărace,
cu gândul plin de-atâta gol
și cu sinapsele-n nămol,
e-un nou război pe timp de pace.*

*În luptele însângerate,
din creierii ce pot și vor,
se stă cu arma la picior
și cu picioarele-n cetate.*

*Cetatea nu-i asediată
și nici asediul nu-i atac,
de-aceea creierii-n hamac
prescriu în grabă o erată.*

*Războiul nu-i proiect de țară,
nici păcile nu sunt război,
ci doar un altfel de pietroi
ce-n munte pe Sisif îl cară.*

*Dar creierii, când n-au sinapse,
la alte treburi se gândesc,
și-n altă cheie-și creieresc
ideile ce trec prin coapse.*

*C-o apărare-n ofensivă
și c-o manevră în impas,
se scarpină războiu-n nas
c-o scobitoare agresivă.*

*Și-un neuron cu o dendrită
ar vrea să facă un pariu,
pe-o sticlă plină cu rachiu,
că nu e vremea potrivită.*

*Cu neuronii-n carantină,
cu-atâtea daraveri pe cap
și cu sinapsele-n proțap,
e greu să faci din foc benzină.*

*Dar creierii rămân tenace,
și-și dau cu bâta-n neuroni,
cu miliardul lor de-axoni
fac din război tratat de pace.*

*Oricâtă pace-ar fi în noi,
garantul păcii stă-n război.*

*București,
05 aprilie 2020*

SE POATE...

*Nu vreau să scot cuvântul din cuvine
și nici să pun cuvânt pe necuvânt,
cuvântu-n lumea noastră-i lucru sfânt,
cu el ne mergem mersul înainte.*

*Dar viața-n viață are multe sensuri,
în dreapta,-n stânga, chiar și înapoi,
și tot ce-i univers se află-n noi,
iar noi trăim în multe universuri.*

*Ne regăsim în tot ce viețuiește,
în Universul Sacru și-n Infern,
în retro, clasic și modern,
în ce-i pe rol și-n ce se nimerește.*

*În fiecare-i un cuvânt anume
și-n orice sens este transcris un om,
livezile-și au sensul într-un pom
și-n orice pom sălășluiește-un nume.*

*Dar toate astea nu sunt la-întâmplare,
dar nici planificate nu pot fi,
se schimbă lumea-n fiecare zi
și-n fiecare om trăiește o schimbare.*

*În universul care contra care,
un om devine lup sau doar câțel,
dar toate-n verva asta sunt la fel,
Iar florile devin otrăvitoare.*

*În universul roților pătrate,
în care nicio roată nu-i cuvânt,
ci doar o dâră vagă pe pământ,
cuvintele au sensuri mutantate.*

*Dar geometria n-are nicio vină,
căci niciun cerc din lume nu-i pătrat,
chiar dacă se înscrie-ntr-un palat
și-și scoate-întunecarea la lumină.*

*În universul cailor de mare,
cuvintele sunt nechezat de val
transcrie-n creasta coamelor de cal
și pregătite ca-ntr-o zi să zboare.*

*A mai rămas un univers din toate
în regăsirea Marelui Mister
din ce înseamnă azi cuvântul cer,
în infinitul verbului se poate.*

*Putința-i azi o roată-n cerc pătrat,
din care nici un verb n-a evadat.*

*București, SMC,
07 aprilie 2020*

UNIVERS...

*Se uită la o poartă grea vițelul,
dar poarta n-are coarne și nici coadă,
ci doar o proptă strâmbă să nu cadă
și-un lanț din care latră tâmp cățelul.*

*Uitat de toți în casa de acasă,
cățelul s-a trezit, târziu, în tindă,
iar greierii l-au dat în zori la grindă
și l-au numit pe post de ține-casă.*

*Dar alți viței, în sat, nu mai există,
au dispărut din peisaj văcarii,
i-au alungat din vatra lor măgarii,
și-au pus în locul lor o navetistă.*

*Aceasta nici nu pleacă, nici nu vine,
stă undeva, unde nu crește crinul,
nici loboda, nici iarba, nini pelinul,
ci doar deșertul nopților din sine.*

*Se lamentează singură și plânge,
adoarme în amurg, când se trezește,
și-n visul ei de taină își dorește
să-învenineze un potop de sânge.*

*Ar vrea să fie, poate, o mămică
și nu un șarpe-al casei într-o vară,
când casa ei de-acasă stă să moară,
vegheată de un câine și-o pisică.*

*Nici șarpele acasă nu mai vine,
s-a dus cu alta în străinătate,
acolo unde par a fi de toate,
și broaște și covrigi și orfeline.*

*Dar dracu-și vâără coada unde-i bine,
iar casa părăsită-i la vedere,
o viespe-și face avanpost de miere,
și șarpele-și înghite coada-n sine.*

*Sunt pomișori sălbatici și lăcuste,
șerpoaica-și scoate trupul la vedere,
un șarpe o îngroapă în tăcere,
cu bocitorii și lacrimi de mânguste.*

*Doar el, cățelul latră cât mai latră,
își face exercițiul de vorbire,
și-n vechea noastră nouă rostuire
așteaptă atestatul pentru vatră.*

*Dar trece vremea care-n vreme vine
iar cățelușul moare ca un câine.*

*București,
08 aprilie 2020*

MERS ÎMBÂRLIGAT

*Mă trec la șaibă să-mi refac angoasa,
nestăruirii mele din amurg,
când verbele amiezilor se scurg
iar perii-mi albi o iau la sănătoasa.*

*Nu-i prea albastru ca să fugi de tine,
dar fuga-i câteodată antidot,
la toți acei ce cred că nu mai pot,
sau pot ce vor, când vorba îi mai ține.*

*Nu e de-ajuns să dai mereu din gură,
să strângi la cuvintele din cuvânt
și frunze ruginite pentru vânt;
îți trebuie, în toate, o măsură.*

*O poți găsi, pe gratis, în vreo carte,
în tine însuși sau în amintiri,
în nostalgia fostelor iubiri,
în gând de iarnă, sau în altă parte.*

*De vrei să retrăiești ce-a fost odată,
să-ți amintești ce nu crezi c-ai uitat,
când ai ieșit din tine și-ai plecat,
va trebui să cauți viața toată.*

*Și vei începe, poate, cu-începutul,
cu tine însuși când ai fost chiar tu,
cu primul da, care a fost un nu,
sau cu un vrut ce-a născocit nevrutul.*

*Chiar de te-întorci mereu în amintire,
și te privești de-acum cu ochii goi,
în viață nu poți merge înapoi,
ci doar pe-un drum cu glod și vămuire.*

*Mereu te simți închis în colivie,
chiar și-n strânsura Marelui Cuvânt,
căci omul este unic pe pământ,
dar, câteodată, uită, sau nu știe.*

*Și totul, azi, înseamnă închisoare,
oricâte infinituri s-ar vota,
un drept de un alt drept îl va priva
pe cel ce crede în eliberare.*

*Și-atunci când judecata pare dreaptă,
iar condamnatul chiar e vinovat,
el nu se simte-un om eliberat
de sine, de conștiință și de faptă.*

*Ba, dimpotrivă, condamnarea doare
și te rănește când ți-o fi mai rău,
căci omul nu-i făcut ca Dumnezeu,
iar fapta-n sine are doar ce are.*

*Mormane de nelegi întortocheate,
cu precedente care mai de care,
justifică o nouă închisoare
din logica absurdelor păcate.*

*Dar nici plecarea nu-i eliberare
de soarta casei ce-a rămas pe drum,
căci altă soartă te va-nchide-oricum
în veșnicia ei repetitoare.*

*Ți-a mai rămas doar mersul tău prin tine,
când poarta ți s-a-nchis și timpul nu mai vine.*

*București,
08 aprilie 2020*

GARANȚIA SOARELUI

*De ce izvoarele-s secate
și zboară fluturi prin angoase?
De ce plecările-s rămase
și amintirile-s uitate?*

*De ce se-ascunde-n râset plânsul
și-n plâns ajunge ce-l ce râde?
De ce auzul nu aude
și auzitul nu-i răspunde?*

*De ce cad oamenii pe gânduri
și din cădere nu se scoală,
de parcă-ar fi căzuți în smoală
prin rostuirea dintre rânduri?*

*De ce tăcerile-s de vină,
când verbele-s prea vorbitoare?
De ce luminile nu-s soare,
iar soarele e doar lumină?*

*Și dimineața, când răsare,
și când își pune nori pe frunte
dar și acolo, sus, pe munte,
sau când coboară spre-înserare.*

*Și când citește într-o carte,
și când ne lasă-n întuneric,
într-un concept de luciferic
și el se duce-n altă parte.*

*Dar are-o rază-n noi cusută
să știm că noi venim din soare,
iar nopților să-i fie stare
și stea-n lună prefăcută.*

*Iar soarele e-întotdeauna,
în partea lui de galaxie,
pe care numai el o știe
și n-are nici un plan cu luna.*

*Doar noaptea-i dă ceva lumină,
și-o face lampă pământască,
să poată ochii să privească,
prin infinita lui lumină.*

*El e o stea necăzătoare,
un miliard de Terre-aprinse,
ce ard mocnind cu magme-ncinse
în înșorita lor răcoare.*

*Un strop de soare și de apă,
durează-n om ce nu s-ar crede,
dar eu-n toate astea vede:
pământ și ploaie, foc și sapă.*

*Pământu-i totuși o-închisoare
a unei inimi înșorite,
ce arde-n vise priponite,
din nopțile când nu e soare.*

*Sau poate-i doar o garanție
a Soarelui pentru pământ,
pentru lumină și cuvânt,
să țină Terra încă vie.*

*Dar câteodată ne e teamă
că soarele la el ne cheamă.*

*București,
09 aprilie 2020*

VREMEA PROSTIEI

*De n-ai vreo treabă care doare
și nici vreo rudă care moare,
e bine să n-o iei la goană
pe crezul care se destramă.*

*Iar când alt crez îți vine-n minte,
plasează-l unui prost cuminte,
că el va face tot ce poate
pentru-înțeleapta lui dreptate.*

*Nu-ți face griji c-o să-înțeleagă
de ce un om cu minte-întreagă
de mintea lui se îndoiește
și de aceea tot citește...*

*El n-are timp să facă asta,
nici să-și privească-n ochi nevasta
care, oricum, nu-l vede bine,
și nu se vede nici pe sine.*

*Dar tu, biped, cu capul tare,
vei ști să faci o adunare,
cu doi întregi și-o zecimală,
din viața lui de tigvă goală?*

*Vei spune ce-ți dictează dracul:
„Dacă atât îl duce capul...”
Și-ai să-l votezi, fir-ar să fie,
drept măscărici la comedie.*

*Vei râde-n hohote de farsă,
dar nu vei face cale-întoarsă,
cum ai votat, așa rămâne,
iar tu-i vei spune lui: Stăpâne...*

*Și-acolo, sus, între capricii,
se strâng în jur toți măscăricii,
fac coadă mare la butoane
și cer poporului bomboane.*

*Dar unu-n verbe cel mai tare
și pune rănila pe sare,
să înflorească-n noi prostia
și să salveze România*

*La gât, cravata-l strânge omul,
de mână-l ține strâns butonul,
iar în veroasa lui trufie,
îmbată strugurii din vie.*

*Și tot poporul înțelege,
să-i dea înc-un mandat de rege,
prin care el să fericească,
întreaga țigvă românească.*

*Și-așa a devenit o turmă,
ce-și uită urmele din urmă*

*și-n loc de iarbă vrea răcoare,
la umbra vieții, nu la soare.*

*Prostia nu-i doar în șefime,
e mult mai multă în mulțime
și mai ales în cei ce strigă
că vor pe gratis mămăligă.*

*Dar mămăliga n-are sare,
și ei o calcă în picioare,
mai vor papuci, vinars și slană...
Primesc un virus cu coroană...*

*Pentru că-n lumea asta mare
prostia nu mai are stare,
dar când și prostul are carte,
dă dandanaua mai departe.*

*București,
09 aprilie 2020*

LIBERALIZAREA CUVINTELOR

*Când nu le lași în rostuirea lor,
cuvintele-și iau rostul la purtate,
se cuibăresc în ape curgătoare
sau se închid în libertatea lor.*

*Se duc sau nu se duc unde-au mai fost,
își fac din nicăieri un loc de casă,
de nicio poartă-închisă nu le pasă
și-și caută în haos adăpost.*

*Găsesc ce nu găsesc, când vor și pot,
nu tac deloc, ci dau vârtos din gură,
își onorează brava lor postură
de înțelept pe post de idiot.*

*Se simt mai bine-n noul lor palat,
adorm când se trezesc din vorba goală,
iar nopțile cu zori pe dinți îi spală,
când scrie pe-întuneric: de mâncat.*

*La urma urmei, noaptea nu e zi,
nici ziua nu-i un antidot la noapte,
harababura n-are dinți de lapte,
nici existența verbul „a nu fi”.*

*Cuvintele-s cuvinte pe cuvânt –
a bate palma cu un dat din gură,
când caii pe foneme se încură
și spusele sunt iadul cel mai sfânt.*

*Dar chiar și iadul, astăzi, s-a schimbat,
a devenit un drept la cele sfinte,
la sensuri, contrasensuri și cuvinte,
la tot ce vreodată s-a visat.*

*În universul de cuvânt uitat,
cuvintele de noi s-au săturat.*

*București,
12 aprilie 2020*

ETERNITATE

*Cuvintele sunt toate arondate
la Marele Cuvânt ce le girează,
de-aceea, ele la cuvânt visează,
ca nopțile la vise nevisate.*

*Cuvântul nu-i fonemul ce se-aude,
ci o esență tare și compactă,
păstrată într-o aură abstractă,
din veșnicia vorbei de niciunde.*

*Cusut cu ață verde pe o ie,
purtat de fete-n verbe de mătase,
vorbit pe îndelete-n porți de case,
el e demult ce i-a fost dat să fie.*

*De-aceea-i tare greu să cauți acul
în verbul care-i pus la patru ace,
în omul care tace când nu tace
și-n peticul care cârpește sacul.*

*Îl vei găsi în locuri neștiute,
în gaură de șarpe sau acasă,
acolo unde timpului nu-i pasă,
de soarta obiectelor pierdute.*

*O lume-întreagă zilnic se nutrește,
cu spuse, clevetiri și aberații,
cu mii de simplități și complicații,
cu tot ce-n gura lumii se urzește.*

*Cuvântu-i însă stâlp și rădăcină
și trunchi fălos și frunză de serviciu,
garant pe grai și ultim edificiu
al nopților ce trec în zi lumină.*

*Chiar dacă el înseamnă-întâietate,
și drum pe jos, plecare și sosire,
idee, plinătate, rostuire,
esența lui e-n om Eternitate.*

*Eternitatea spuselor trăite,
de mii de ani, aici, la noi, vorbite.*

*București,
13 aprilie 2020*

EPOCA NIMICULUI

*Nimic nu-i mai rău ca nimic,
înseamnă că totu-i în van,
secundă eternă și an,
caleașcă de aur și dric.*

*Bogat sau sărac reciclat,
umilul din marele Eu,
sau Eul din sinele său
rămas pe un plan înclinat.*

*Deștept, șmecheraș, prostănac,
triadă mereu în război
cu șarpele farsor din noi
când trecem prin ață un ac.*

*Un ac pentr-un petic de cer,
brodat și cusut cu arnici,
cândva, sau acum și aici,
prin verbe ce crapă de ger.*

*Și tac, precum hoțul cinstit,
sau jegul ce pare curat,
când soarele-n nori a intrat
și cioara cu gard s-a vopsit.*

*Nimic e cam tot ce-a mai fost,
un fel de zidire de fum,
ce pleacă cu ursul la drum,
când stelele nopții țin post.*

*Dar tot ce e mare-i și mic
din mersul ce umblă pe jos,
din osul ce roade alt os,
din tot ce înseamnă nimic.*

*Azi, creierul trece-n abstract,
și arde pe-o minte de jar,
când mințile-n oameni dispar,
iar golul rămâne intact.*

*Nimicul e-un gând fără om,
sau omul ce n-are de gând
să-și spună cuvântul, tăcând,
ieșit dintr-un fruct fără pom.*

*Dar frunzele-și caută pom,
în visul de visuri visat,
în golul de goluri vidat
și gândurile-și caută om.*

*De jos, tot mai jos mă ridic,
dar totul înseamnă nimic...*

*București,
15 aprilie 2020*

ESENȚE VIRUSATE

*În lumea lor, esențele-s potențe,
păstrate în sticlute ferecate,
precum secretu-n marile palate,
sau verbele-n format de chintesențe.*

*Dar o esență n-are vreo valoare
și nici vreun retardat să o păzească
de sfânta-înțelepciune românească
ce calcă orice regulă-n picioare.*

*Călcatul în picioare-i vorbă veche,
un fel de ancestrală datorie,
pe care orice muritor o știe
și, de aceea,-i floare la ureche.*

*Se calcă pe cuvintele din iarbă,
se calcă peste strugurii din vie,
se calcă peste omul care știe
și peste cel cu creierii în barbă.*

*Dar vremile se strică precum graba,
iar gândul n-are vreme de regrete
și-n hărmălaia noilor secrete,
un virus atestat își face treaba.*

*Dansează pe cuvinte-întortocheate,
reinjectează verbele cu hamuri,
ce pun cuvântul omenirii-n ramuri
și oamenii-n esențe virusate.*

*E multă vechitură-n noutate,
și-un snop de simplitate-n complicare,
ce-ai semănat în alt format răsare,
ce-a răsărit nu-i noua calitate.*

*Dar a-început de-acum modernizarea:
esența omenirii-i virusarea.*

*București,
15 aprilie 2020*

CUPRINS

<i>De același autor.....</i>	<i>2</i>
<i>Dator la gând.....</i>	<i>5</i>
<i>Veșnicia duratei.....</i>	<i>7</i>
<i>Foc.....</i>	<i>9</i>
<i>Omul-Cuvânt.....</i>	<i>10</i>
<i>Rătăcire endemică.....</i>	<i>11</i>
<i>În ce nu știm și vrem să știm.....</i>	<i>13</i>
<i>Rostuire contra-rost.....</i>	<i>14</i>
<i>Cuiburi de ciori.....</i>	<i>16</i>
<i>Dreptul la-ndoială.....</i>	<i>18</i>
<i>Egomanie.....</i>	<i>20</i>
<i>Floarea casei nu-i acasă.....</i>	<i>22</i>
<i>Sunt aici să-mi car căratul... ..</i>	<i>24</i>
<i>Fum și zbor.....</i>	<i>26</i>
<i>Iubita mea.....</i>	<i>28</i>
<i>Izbândirile nopții.....</i>	<i>30</i>
<i>Se-îmbolnăvește, oare, gândul?</i>	<i>32</i>
<i>Luceferi.....</i>	<i>34</i>
<i>Moartea nemuririi.....</i>	<i>36</i>
<i>O floare în sicriu.....</i>	<i>38</i>
<i>Palate pe stâlpi de fum.....</i>	<i>40</i>
<i>Piatră, foc și vatră.....</i>	<i>42</i>
<i>Poți doar ce se poate.....</i>	<i>43</i>
<i>Principiul principiului tainic.....</i>	<i>45</i>
<i>Roată.....</i>	<i>47</i>
<i>Voi fi un viitor trecut.....</i>	<i>49</i>
<i>Ultima esență.....</i>	<i>51</i>
<i>Vis de zori.....</i>	<i>53</i>

<i>Vremea vremii</i>	55
<i>Vremuri fără vreme</i>	57
<i>Rostul luminii</i>	59
<i>Exil</i>	61
<i>Ultima măsură</i>	63
<i>Dandana</i>	65
<i>Efectul de cetate</i>	67
<i>Inversie fumară</i>	69
<i>Fără-început, fără sfârșit</i>	71
<i>Umbra</i>	73
<i>Vorba din cuvânt</i>	75
<i>În așteptarea așteptării prohibite</i>	77
<i>Tăcerile tăcerii</i>	79
<i>Cărări</i>	81
<i>Nesfârșit</i>	83
<i>Non multa, sed multum</i>	84
<i>Focul din cuvânt</i>	86
<i>Lacrimă și zgură</i>	88
<i>Dependență endemică</i>	90
<i>Noua păruială</i>	92
<i>Reflux</i>	94
<i>Albul pur</i>	95
<i>Bărbi cu barbișon</i>	97
<i>Un vânt versat</i>	99
<i>Deposedat de sine și de toate</i>	101
<i>Mult prea orbi și prea orbiți</i>	103
<i>Marele văz nevăzut</i>	105
<i>Mierte-coapte</i>	106
<i>Meditație contra-rost</i>	108
<i>Defensivitatea puterii</i>	110
<i>Drept în drept la ciripit</i>	112
<i>Amalgamări fudule</i>	114
<i>Daravelă concentrată</i>	116
<i>Vântul și oceanul</i>	118

<i>Războiul păcii, pacea războiului.....</i>	<i>120</i>
<i>Nu și când.....</i>	<i>122</i>
<i>Fractali ciumpăviți.....</i>	<i>124</i>
<i>Criminal de buburuze.....</i>	<i>126</i>
<i>Somn.....</i>	<i>128</i>
<i>Soare boschetar.....</i>	<i>131</i>
<i>Aparențe.....</i>	<i>133</i>
<i>În așteptarea Marelui Potop.....</i>	<i>135</i>
<i>Conchistador de cuvinte.....</i>	<i>137</i>
<i>Totdeauna beat.....</i>	<i>139</i>
<i>Între concretul lumii și fiul ei abstract.....</i>	<i>141</i>
<i>S-adormi din nou, când te-ai trezit.....</i>	<i>143</i>
<i>Esențe netrecătoare.....</i>	<i>145</i>
<i>Dusul dus.....</i>	<i>147</i>
<i>Eterna mea eternitate.....</i>	<i>149</i>
<i>Iubita mea din paradis.....</i>	<i>152</i>
<i>Condiția de creier.....</i>	<i>154</i>
<i>Când minciuna-i adevăr.....</i>	<i>156</i>
<i>Noapte luminoasă ...</i>	<i>159</i>
<i>Resetări endogene.....</i>	<i>161</i>
<i>Eternul Eu necunoscut.....</i>	<i>164</i>
<i>Ideea mea din miez de noapte.....</i>	<i>167</i>
<i>Corbăit.....</i>	<i>169</i>
<i>Păcate sfinte.....</i>	<i>171</i>
<i>Cu josu-n sus.....</i>	<i>173</i>
<i>Cu susu-n jos.....</i>	<i>175</i>
<i>Memoria uitării.....</i>	<i>177</i>
<i>Cuvinte pe cuvânt.....</i>	<i>179</i>
<i>Lumina nu privește, ci orbește.....</i>	<i>182</i>
<i>Un virus cu coroană.....</i>	<i>184</i>
<i>Prost și orb.....</i>	<i>187</i>
<i>Și florile vorbesc.....</i>	<i>189</i>
<i>Poarta casei.....</i>	<i>191</i>
<i>Să nu-ți crezi văzul ce nu vede.....</i>	<i>193</i>

ESENȚE VIRUSATE

<i>Garant.....</i>	<i>195</i>
<i>Se poate.....</i>	<i>197</i>
<i>Univers.....</i>	<i>199</i>
<i>Mers îmbârligat.....</i>	<i>201</i>
<i>Garanția Soarelui.....</i>	<i>204</i>
<i>Vremea prostiei.....</i>	<i>207</i>
<i>Liberalizarea cuvintelor.....</i>	<i>210</i>
<i>Eternitate.....</i>	<i>212</i>
<i>Epoca Nimicului.....</i>	<i>214</i>
<i>Esențe virusate.....</i>	<i>216</i>

Nimic din ce există nu merită să piară,
dar tot ce-a fost odată-i aducere aminte,
uitarea este-o vorbă închisă-n necuvinte,
iar moartea, o virtute care te-așteaptă-afară.

Nu cred că așteptarea înseamnă penitență,
nici bulucit de turmă sub crăpătul de soare,
în libertatea vieții, trăiește cel ce moare,
iar moartea-n libertate e ultima esență.